

John Templar

DE GROOTSTE GENTLEMAN-GANGSTER

38 ct.
VOOR BELGIË
6 frs.

Nr. 59 * De brutale Juwelenroof

JOHN TEMPLAR

Belevenissen

van een

Gentleman-gangster

DE BRUTALE JUWELENROOF

UITGEVERSBEDRIJF

SPUISTRAAT 9 - TELEF. 114096 - GIRO 532216
's-GRAVENHAGE

~~~~~

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

Abonnementsprijs

(bij vooruitbetaling per giro of postwissel)

voor Ned. voor België

Per half jaar (12 nummers) f 4.- frs 65.-

Per jaar (24 nummers) f 7.75 frs 125.-

Agent voor België:

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN (BÉLGIÉ)

Kortemarkstraat 18 - Telefoon 395895 - P.C. 403672

~~~~~

HOOFDSTUK I.

Waarin enkele oude koeien uit de sloot worden opgehaald en Inspecteur Marlowe veel minder vertrouwen heeft dan Hoofdinspecteur Slowgate.

Het was een schitterende dag in Juli, zoals men er te Londen zelden mocht beleven. De ramen van de ruime bibliotheek, die uitzicht boden op een wijdse, verrukkelijk ruikende en zorgvuldig onderhouden tuin, waarin bomen en bloemen in kleurige zomertooi stonden, waren wijd geopend, evenals de brede deuren, die toegang gaven tot het terras.

Het was stil in het vertrek, en slechts nauwelijks drongen vage geluiden door van het woelige leven dat Londen bij dag en nacht zozeer kenmerkt. Het St. James Square was trouwens geen bijzonder druk plein, en daarbij was het deftige patriciërs-huis van Sir Neville Carlisle — ook wel bekend onder de naam van John Templar — aan drie zijden door een uitgestrekte tuin omringd. Er bevonden zich twee personen in het vertrek. Zij zaten weggedoken in reusachtige clubfauteuils en bladerden verveeld in tijdschriften of dagbladen, terwijl de blauwe rook van hun sigaretten traag omhoogkringelde en een geurige aroma in de kamer verspreidde.

Het waren John Templar en zijn intieme vriendin Maryse Choisy. Maryse was matig verdiept in de lectuur van een Frans modeblad terwijl John Templar probeerde zijn aandacht bezig te houden met de berichten uit de Daily Herald. Plotseling liet hij de krant op de knieën liggen en keek op. Maryse had het geritsel gehoord en verliet met haar blikken eveneens de laatste creatie van Jacques Fath.

— Iets bijzonders? vroeg ze.

— Och, bijzonders niet bepaald, antwoordde hij een sigaret aanstekend. Er staat een aankondiging in de krant van het bal bij de Argentijnse Ambassadeur waarvoor wij ook een invitatie hebben ontvangen.

— En? vroeg het meisje.

— Er worden enkele namen van genodigden genoemd. Onder andere een zekere Lord Althams en zijn echtgenote.

— Lord Althams? Nooit van gehoord. Is daar iets bijzonders aan?

— Het ligt er aan wat je onder bijzonder verstaat, antwoordde Templar geheimzinnig.

— Wat is er dan, John? drong Maryse aan. Je doet zo geheimzinnig. Is er iets met die Lord Althams?

— Met hem niet zo zeer, luidde het antwoord. Maar Lord Althams is een zeventigjarige edelman, die het vorige jaar in het huwelijk trad met een twee-en-dertig jarige schoonheid, die tien jaar geleden heel gewoon Ruth Sewell heette en typiste was op een Londens makelaarskantoor. In 1941 moest zij met haar patroon mee op een zakenreis naar Zwitserland en daar ontmoette ze de Franse edelman, Graaf de Camberry, die twee keer zou oud was als zij en terstond verkikkerd op haar werd. Ruth sloeg haar slag en enkele maanden later keerde haar gewezen patroon naar Londen terug en werd op het vliegveld uitgeleide gedaan door zijn voormalige typiste Ruth Sewell, die op dat moment Gravin de Camberry heette, aangezien ze kort na haar ontmoeting met de Franse edelman was getrouwd. Tijdens de oorlog was Zwitserland een waar toevluchtsoord van internationale adel en Ruth maakte dus haar entrée in kringen, waarin zij niet gewend was te verkeren. Dat gelukte haar en zij werd aanvaard, alhoewel iedereen haar afkomst kende. Binnen het jaar brak er evenwel een hevig schandaal los in Bern. Gravin de Camberry werd geweerd in alle adellijke kringen en in die van de internationale society op grond van handelingen, die in strijd waren met de eerbaarheid, zoals men het formuleerde. In werkelijkheid was zij een van de hoofdfiguren uit een opzienbarende zedenschandaal. Graaf de Camberry vroeg onmiddellijk echtscheiding aan en binnen vier maanden was Gravin de Camberry daarom weer de gewone Ruth Sewell. Zij was er in dat jaar evenwel op vooruit gegaan, want ze bezat een uitgebreide garderobe, verscheidene bontmantels, juwelen en twee wagens, die door het gebrek aan benzine evenwel niet meer mochten rijden. Geld had ze evenwel zo goed als niet. Gedurende enige tijd was zij het vriendinnetje van diverse personen, totdat haar deze afhankelijkheid begon te vervelen en zij in handen viel van een Duitse meesterspion, die haar engageerde. Ze ging naar Spanje, Portugal en Engeland en wij mogen gevoegelijk aannemen, dat zij verscheidene malen getracht heeft haar eigen vaderland te verraden aan de moffen, hoewel tot dusver nooit iets bewezen kon worden. Na de oorlog nam ze om gezondheidsredenen de wijk naar Argentinië, waar ze de grijze Lord Althams ontmoette. De ouwe gek werd verkikkerd op haar, hoewel hij zonder zijn

stok geen pas kan doen en het vorig jaar traden zij met veel pracht en praal in Buenos Aires in het huwelijk. Men vergat het verleden van de gewezen typiste en opnieuw werd zij geaccepteerd in de internationale society. Ook al vanwege de machtige positie van haar nieuwe echtgenoot. Kort geleden kwamen zij naar Europa terug en naar ik hier in de Daily Herald lees zullen zij op het grote bal de gast zijn van de Ambassadeur van Argentinië.

— Zo zijn er zoveel vrouwen, John, meende Maryse toen hij uitgesproken was.

— Ja, inderdaad, dat weet ik. Maar deze Ruth Sawell was wel een avonturierster van heel apart kaliber. Er wordt in het berichtje op gewezen, dat Lady Althams in de society van Buenos Aires een zeer geziene persoonlijkheid is, en dat haar verschijning overal opzien baart, in het bijzonder door haar schitterende en zeer kostbare juwelen. Men hoopt deze kostbaarheden weldra ook in Londen te mogen bewonderen, schrijft de krant. Haar eerste echtgenoot heeft ze natuurlijk behoorlijk geplukt en ze zal niet nagelaten hebben de ouwe Lord Althams ook iedere week mee te slepen naar de juwelier.

John Templar drukte zijn sigaret uit en stak onmiddellijk een nieuwe aan. Enkele ogenblikken keek hij strak naar het knappe gezichtje van de jonge vrouw die tegenover hem zat. Toen vertrok hij zijn mond tot een flauwe glimlach en zei:

— Zou je eens in ons archief willen kijken of je er de naam Ruth Sawell in tegenkomt. Ik geloof niet, dat zij een apart dossier heeft, maar in het plakboek kom je haar naam zeker tegen. Kijk ook maar eens onder de naam van Gravin de Camberry en Lady Althams.

Maryse legde haar tijdschrift naast zich neer en stond op om zich naar het uitgebreide archief van de avonturier te begeven, waarin nauwkeurige aantekeningen en bijzonderheden voorkwamen omtrent 'n groot aantal persoonlijkheden, die zich hun vermogen op minder oorbare wijze hadden verkregen of op wier algemene houding en levenswandel iets aan te merken viel.

Onderwijl piekerde Templar voort over de figuur van Ruth Sawell, die er reeds twee maal in geslaagd was zich een hoge, adellijke titel te verschaffen hoewel haar eigen wieg eens in de achterwijken van Soho had gestaan.

Na ongeveer twintig minuten keerde Maryse terug met een gele map en een dik boek, waarin allerlei krantenknipsels geplakt waren. In het dossier bevonden zich diverse aantekeningen, welke Templar aan de hand van berichten uit de internationale pers verzameld had, geruchten, die omtrent haar figuur

de ronde deden etc. Terwijl in het plakboek krantenuitknipsels voorkwamen waarin van haar sprake was.

Templar begon op zijn gemak in het plakboek te lezen:

„Ruth Sewell trad heden in het huwelijk met de vijf-en-veertigjarige Franse edelman, Graaf de Camberry....”

-0-

„Gravin de Camberry wordt de laatste tijd herhaaldelijk gezien in gezelschap van de schatrijke Spaanse industrieel, Juan Estrella, met wie zij onder andere het laatste week-end aan de oevers van het Vierwoudstedenmeer heeft doorgebracht....”

-0-

„Naar wij vernemen is Gravin de Camberry een van de hoofdpersonen uit het schandaal, dat onlangs de internationale society in Bern in beroering bracht. Het schijnt er naar uit te zien, dat de Gravin, wier echtgenoot, de Graaf de Camberry, in de Verenigde Staten vertoeft, meer en meer geweed wordt in vooraanstaande en adellijke kringen wagens handelingen, welke aanstotelijk worden geacht voor de eerbaarheid....”

-0-

„Heden werd de echtscheiding uitgesproken tussen Graaf de Camberry en diens Engelse vrouw, Ruth Sewell, die enkele maanden geleden betrokken werd in een zedenschandaal, dat in vooraanstaande kringen in de Zwitserse hoofdstad veel stof heeft doen opwaaien....”

-0-

Het ene bericht na het andere. Templar bladerde rustig door, las de talrijke krantenberichten, die liepen over een periode van bijna tien jaren en klapte het boek eindelijk met een slag dicht.

— Is zij het werkelijk? vroeg Maryse.

Templar knikte.

— In dit boek staat ze zo naakt als de Venus van Milo, antwoordde hij. Haar hele doopceel staat er in en ik vind het bij lange na geen aanbeveling voor de Londense society, dat men haar binnenkort zal ontvangen. En dat zal ik bewijzen ook.

Maryse opende haar ogen iets wijder en keek hem onderzoekend aan.

— Wat bedoel je daarmee, John? vroeg ze.

— Wat ik daarmee bedoel? Welnu, dat is toch heel eenvoudig. Ruth Sewell komt voor op mijn lijst van personen, die vroeg of laat door mij geplukt worden omdat zij hun bezit op onrechtmatige wijze hebben verkregen. Thans is het haar beurt en Lady Altham zal binnenkort voor enkele tienduizenden ponden lichter gemaakt worden.

— Bedoel je, John, dat je van plan bent haar juwelen te stelen? riep Maryse angstig uit.

— Precies, kindjelijf, dat is mijn bedoeling. Jij en ik zijn uitgenodigd op het bal bij de Ambassadeur van Argentinië en Lord en Lady Altham eveneens. Bij deze gelegenheid zal ik mijn slag slaan. Lady Althams is een hebzuchtige en eerzuchtige vrouw, die niet zal nalaten eens enorm vermogen aan juwelen om te hangen. Zij zal daardoor het slachtoffer worden van haar eerzucht en als een berooide gravin naar haar hotel terugkeren om haar zeventigjarige echtgenoot het leven tot een hel te maken indien hij niet snel een enorm bedrag op een chèque uitschrijft om haar in de gelegenheid te stellen haar juwelenbezit weer op peil te brengen.

— Maar, John, riep Maryse uit, als je eens gesnapt wordt? Dacht je, dat er geen detectives van Scotland Yard op de Ambassade aanwezig zullen zijn?

— Zeker, daar twijfel ik geen ogenblik aan en misschien heeft dit krantenberichtje onze goeie vriend Inspecteur Marlowe wel op het idee gebracht er zelf heen te gaan om de leiding te nemen. Want Inspecteur Marlowe weet maar al te goed, dat dergelijke krantenberichtjes ook gelezen worden door een zekere John Templar.

— Maar als hij jou daar ziet zal hij onmiddellijk weten wie de dief is, wanneer de juwelen eenmaal gestolen zijn.

— Weten is geen kunst, Maryse, maar bewijzen, stelde John Templar zijn vriendin gerust. Kort na het einde van de laatste oorlog vestigde ik mij met Charles Brent in Londen onder de naam van Lord William Aberdean en bewoonde ik met hem, James en de oude Gaston een groot herenhuis in Regent Street. Ik moest mij evenwel iedere dag grimeren om mijn rol te spelen. In deze gedaante beroofde ik eens de schatrijke Lady Chatterwicks, wier man juist benoemd was tot buitengewoon gezant bij de Britse Ambassade te Buenos Aires. Inspecteur Marlowe was ook op het gala-bal en hij slaagde er daadwerkelijk in mij aan te wijzen als de dief van Lady Chatterwick's parelsnoer en

diamanten diadeem. Hierdoor wist hij meteen, dat ik de zo gevreesde Grote Onbekende was, de gentleman-inbreker, doch hij heeft het nimmer kunnen bewijzen. Zoals je weet, heb ik toen met hem een gentleman's-agreement gesloten nadat ik de Maharadja van Galipur nog van zijn enorme diamant had be-roofd. Maar Marlowe heeft mij nooit iets kunnen doen. Thans vermoedt hij eveneens, dat Sir Neville Carlisle en John Templar een en dezelfde persoon zijn en ik heb er zelfs zo'n idee van, dat hij mij af en toe ook wel eens aanziet voor Lord William Aberdean, die enkele jaren geleden spoorloos is verdwenen. En-fijn, dat zijn dingen, die al weer ver achter ons liggen en in een tijd gebeurd zijn toen ik jou nog niet kende en mijn vriend Charles Houston nog niet getrouwd was met de charmante Ophelia Morgan.

— Ik vraag me dikwijls af hoe Charles en Ophelia het maken, zei Maryse. We hebben zeker al in geen drie maanden meer iets van hen vernomen.

— Toevallig dacht ik vanmorgen aan Charles, zei Templar.

— Hoe kwam dat zo? wilde Maryse weten.

— Wel ik was met mijn gedachten bezig met de dochter van Dr. Cheng, Kuantcheh. Zij is nu wel haar vader ontvlucht omdat zij niet langer bestand was tegen diens kastijdingen, doch het meisje bevindt zich nog steeds in ons landhuis in Windsor onder de hoede van Joe Ender en diens vrouw. Doch voor mij staat het nog helemaal niet vast, dat Dr. Cheng om het leven gekomen is, vooral omdat de marine-autoriteiten zijn lichaam niet hebben gevonden. Je weet net zo goed als ik, dat Dr. Cheng een expert is in het ontvluchten en plotseling weer opduikt na enige tijd. Het lijkt wel of de man onsterfelijk is. Wanneer hij vandaag of morgen weer in Engeland opduikt zal het hem maar weinig moeite kosten om te ontdekken, dat zijn dochter zich op ons landgoed schuil houdt en wat er dan gaat gebeuren ligt immers voor de hand. Zijn wraak zal verschrikkelijk zijn. Daarom dacht ik er over om Kuantcheh enige tijd uit te besteden bij onze vrienden Charles en Ophelia in New York of desnoods op een van de buitenverblijven van Ophelia's vader.

— Dat is werkelijk geen slecht idee, John, meende Maryse. Ik vind ook wel, dat het meisje allerlei gevaren loopt zolang zij nog in Engeland is. Je zoudt Charles er over kunnen opbel-len. Wat denk jij er van?

— Precies wat ik van plan was, kindje. Als Charles en Ophelia met mijn voorstel accoord gaan kan James haar met de nieuwe Hurricane naar New York vliegen. Ze is daar in elk geval veiliger dan in Engeland.

— Doe het dan meteen, John, drong Maryse aan. Je kunt New York binnen enkele uren aan de lijn hebben.

— All right, darling, zei hij opstaand. We zullen zien of de jongelui thuis zijn.

Hij liep naar het telefoontoestel en vroeg een dringend gesprek aan met New York, terwijl hij het nummer opgaf van Charles woning in Fifth Avenue.

— Heb je al een bepaald plan ontworpen? vroeg Maryse nadat John weer in zijn clubfauteuil had plaats genomen om te wachten op de verbinding met New York.

— Ten aanzien waarvan? vroeg de avonturier.

— Wel, wat betreft de diefstal van de juwelen van Lady Altham, antwoordde Maryse. Het lijkt me geen gemakkelijk karwei te en het wil me voorkomen, dat het wel degelijk enkele voorbereidingen vereist.

— Inderdaad, gaf Templar toe, terwijl hij een sigaret opstak. Maar ik heb dit soort zaakjes wel meer bij de hand gehad en het is dus geen vreemd werk voor me. Maar niettemin zal ik wel degelijk voorbereidingen moeten treffen. Het spreekt vanzelf, dat Scotland Yard op het bal aanwezig is en hoogstwaarschijnlijk in de persoon van Inspecteur Marlowe. En onze brave politieman zal zich wel geen illusies gemaakt hebben omtrent het correcte gedrag van de beruchte John Templar, met wie hij feitelijk nog steeds een appeltje heeft te schillen. Het zou me niets verwonderen wanneer hij er in eigen persoon aanwezig zou zijn. In de eerste plaats omdat de dagbladen melding gemaakt hebben van het feit, dat Lady Althams haar kostbare juwelen zal dragen en in de tweede en zeker niet minste belangrijkste plaats omdat Inspecteur Marlowe zich er wel van vergewist zal hebben welke personen tot het bal zijn uitgenodigd. Zodra hij mijn naam gelezen zal hebben zal hij door een angstig voor gevoel bekropen zijn, denk ik.

— Goed, alles tot je dienst, maar hoe ben je van plan het zaakje voor elkaar te brengen? Hoe heb je het de vorige keer bij Lady Chatterwick gedaan?

— Toen was Charles nog hier. Hij zorgde er toen voor, dat er kortsluiting in de elektrische leidingen kwam en het licht uitging. Tegelijkertijd griste ik het parelcollier en het diadeem van Lady Chatterwick weg en verstopte het in de holle rug van een kostbaar boekwerk, dat ik van te voren in de grote boekenkast had geplaatst. De volgende dag ging ik een praatje maken bij de Chatterwicks en bij deze gelegenheid slaagde ik er in, de heer des huizes tot een royaal gebaar over te halen en mij het betrokken boek aan te bieden. Maar Marlowe had me al gauw

door en bij deze gelegenheid werd ik om zo te zeggen ontmaskerd.

— Die kans loop je nu vanzelfsprekend ook, meende Maryse.

— Och, risico zit er natuurlijk altijd aan, kindje, maar ik geloof wel, dat ik ook ditmaal een zeer goede kans van slagen heb. Als er geen risico aan vast zou zitten zou het geen avontuur zijn en tenslotte ben ik niet van plan de juwelen van Lady Altham te stelen alleen om ze te verkopen en het geld op doelmatige wijze te besteden doch zeker niet minder om de spanning van het avontuur.

— Vertel me eens hoe je van plan bent haar juwelen te pakken te krijgen, en, wat mijns inziens veel belangrijker is, hoe je ze buiten de Ambassade denkt te krijgen?

Templar begon zachtjes voor zich uit te grinniken en streek met zijn hand over het gezicht.

— Dat, mijn lieve Maryse, zei hij, is voorlopig nog een geheimpje. Maar ik kan je wel zeggen, dat ik zowel jouw hulp als die van James nodig heb. Laat dat je een troost zijn.

— Zodat je uiteindelijk niet alleen gearresteerd zal worden indien je betrapt wordt, maar je in gezelschap van je beide vrienden naar de gevangenis overgebracht zal worden.

— Maar ik zou toch wel willen weten wat mijn aandeel in het avontuur is voordat het zo ver is, zei Maryse.

— Het bal is overmorgen — Vrijdag — en voor dat het zo ver is zullen jij en James alle details van mij vernomen hebben. Ik ga nu eerst eens met James praten om te weten te komen wat hij er van denkt.

Hij stond op en verliet de kamer, Maryse met haar eigen gedachten achterlatend....

-0-

In de werkkamer van Hoofdinspecteur Slowgate in Scotland Yard hing een drukkende spanning, die zowel de Hoofdinspecteur als diens ondergeschikte, Inspecteur Marlowe, in haar ban gevangen hield.

De stralen van de langzaam wegzakkende zon vielen door het stoffige, hoge venster naar binnen en wierpen lange schaduwen op de kale vloer van het vierkante vertrek.

Hoofdinspecteur Slowgate zat met zijn potlood te spelen en tekende grillige figuurtjes op een bloc-note, die voor hem lag. Links op het bureau lag een opengevouwen exemplaar van de Daily Herald en het artikeltje, dat John Templar enkele uren geleden aan Maryse had voorgelezen, was met een dikke rode

potloodlijjn omrand. Inspecteur Marlowe zat in een effen grijs schoolmeesterscostuum tegenover zijn chef aan de andere zijde van het goedkope bureau en keek onderzoekend naar het bezorgde gezicht, dat ogenschijnlijk alleen maar belang scheen te stellen in de poppetjes op de bloc-note. In werkelijkheid waren de hersens van Hoofdinspecteur Slowgate druk bezig met het bal in de Argentijnse Ambassade, waar Lady Althams in gezelschap van haar echtgenoot en haar kostbare juwelen onder meer de gast zou zijn.

— Dit zou een schitterende slag betekenen voor John Templar, Marlowe, herhaalde de Hoofdinspecteur nog eens zonder van zijn bloc-note op te zien. Je kunt er donder op zeggen, dat die vent dit berichtje ook heeft gelezen en dat hij eveneens van de partij zal zijn.

Een onaangenaam gevoel becroop de inspecteur, die zenuwachtig met zijn zilveren horlogeketting zat te spelen en eigenlijk gestoord werd in de gedachte aan zijn voor de deur staande zomervacantie, die hij van plan was in Brighton door te brengen in gezelschap van zijn ega en schoonmama.

— Tja, antwoordde Marlowe, dat zou best kunnen, sir.

— Dus dat ben je toch met me eens, riep Slowgate uit.

— Zeker, sir, de mogelijkheid is niet uitgesloten, dat John Templar zal proberen zijn slag te slaan. Maar ditmaal zal hij tegen de lamp lopen.

Deze laatste zin klonk niet erg overtuigend en Hoofdinspecteur Slowgate wierp zijn ondergeschikte dan ook een sarcastische blik toe. Zijn hele gezicht was een bonk cynisme en zijn donkere ogen glansden dof in het licht van de zon.

— Tegen de lamp lopen, smaalde hij. Hoe dikwijls heb ik dat al niet van je moeten horen? Iedere keer weer kom je me met dat smoesje aandragen. Maar ditmaal zal hij tegen de lamp lopen. Poeh, het mocht wat. Jij bent niet in staat John Templar te ontmaskeren, Marlowe. Ik denk soms wel eens om je enige tijd op non-actief te zetten. Misschien ben je wat overwerkt of... misschien word je ook wel wat te oud voor dit werk.

— Te oud, sir? riep Marlowe angstig uit. Maar ik ben pas negen-en-veertig, sir.

— Een man van negen-en-veertig kan er uitzien als zestig, Marlowe, en nog minder capaciteiten hebben dan een vent van dertig. Ik zal je zeggen, dat ik werkelijk van plan ben om zelf de leiding in handen te nemen op dat bal. Dan hebben we een kans om eindelijk die vervloekte Templar eens te arresteren. Hij moet tenslotte iemand zijn uit de Londense society, die op rechtmatige wijze een invitatie tot het bal verkrijgt. Ik zou wel eens

willen zien of ik hem niet kan laten struikelen indien hij werkelijk van plan is zijn slag te slaan. Vergeet niet, dat niet slechts Lady Althams een kapitaal aan juwelen zal dragen, maar dat er nog meerdere dames zullen zijn, die juwelen op hun borst en aan hun ledematen hebben hangen. Ditmaal moeten wij hem grijpen, Marlowe. We zullen vandaag of morgen een degelijk verdedigingsplan opstellen en desnoods enkele honderden agenten in burger de ambassade laten omsingelen. Dat gijntje bij Lady Chatterwick enkele jaren geleden ligt me nog kersvers in het geheugen, weet je. Om maar niet eens te spreken van die affaire met de Maharadja van Galipur. Als ik er aan denk kan ik me niet voorstellen, dat jij het ooit tot inspecteur hebt weten te brengen. Hoe vaak heb je al niet met Sir Neville Carlisle jacht gemaakt op die Dr. Cheng? Iedere keer is hij je weer tussen de vingers doorgeglipt.

— Maar ik heb ook heel dikwijls succesvol samengewerkt met Sir Neville, sir, verdedigde Marlowe zich.

— Nou, ja, een enkele maal heb je wel eens succes gehad. Het zou ook wat moois zijn wanneer je iedere keer nul op het request kreeg. Kom eens naast me zitten dan kunnen we een plan de campagne maken.

Marlowe nam zijn stoel op en plaatste deze naast zijn chef en ging er op zitten.

— Hier heb ik een plattegrond van de Argentijnse Ambassade en de omliggende straten. De Ambassade ligt op het Cavendish Square. Het gehele plein, dat slechts vanaf Portland Place betreden kan worden dient afgezet te worden door rechercheurs. Bovendien wil ik in een vierkante kilometer laten patrouilleren door onze motorbrigade en door de wijkagenten. Het betreft hier het vierkant, dat gevormd wordt door Oxford Street, Baker Street, Marylebone Road en Portland Place. Bovendien moet de uitgang van de Ambassade scherp in de gaten gehouden worden en zodra zich binnen de muren van het gebouw iets vreemds voor mocht doen, mag niemand de ambassade meer verlaten. Zelfs op de daken der aangrenzende gebouwen zal ik laten patrouilleren, zodat er geen mogelijkheid bestaat tot ontvluchten. Begrepen, Marlowe?

— Jawel, sir, alleen lijkt het me, dat een dergelijke organisatie nogal wat in de gaten zal lopen. Het zal John Templar althans niet ontgaan welke maatregelen men heeft getroffen om zijn vlucht te verhinderen.

— Precies, dat is nu juist mijn bedoeling. Misschien zal hij op het laatste moment inzien, dat het geen zin heeft om te proberen zijn slag te slaan.

— Voor zover ik John Templar ken, sir, zei Marlowe, is er niets, dat John Templar van iets af zal kunnen houden. De strengste bewaking, het dichtste politiecordoon zal hem slechts een stimulans zijn om juist zijn plannen ten uitvoer te leggen. Denkt U ook niet.

— Hoogmoed komt voor de val, inspecteur, zei Hoofdinspecteur Slowgate filosofisch. En overmoed nog eerder. Templar is veel te zeker van zijn slagen en daardoor zal hij kleinigheden veronachtzamen.

— Ik geloof, dat U Templar verkeerd beziet, sir, waagde Marlowe op te merken. John Templar is geen hoogmoedig man. Hij weet precies hoe sterk hij is en als hij iets onderneemt is hij er voor honderd procent zeker van te zullen slagen.

Hoofdinspecteur Slowgate sloeg met de vuist op de tafel en riep woedend uit:

— Met andere woorden dus, ik kan hem net zo goed zijn gang laten gaan en geen vinger uitsteken om iets te voorkomen? Ben je nu helemaal bezopen? Hij gaat voor de bijl, dat zweer ik je. Ik zal nu eindelijk deze zaak eens zelf ter hand nemen. Te lang al heb ik vertrouwd op mijn ondergeschikten. Het is wel duidelijk gebleken, dat dit verkeerd is geweest. Daarom neem ik de leiding. Heb je begrepen wat ik verlang, inspecteur?

— Jawel, sir, antwoordde inspecteur Marlowe minzaam.

— Vooruit, ga dan de voorbereidende maatregelen treffen. Houd desnoods vannacht een generale repetitie, maar zorg er voor, dat overmorgen alles op wieletjes gaat. Dat is alles....

Inspecteur Marlowe stond op, zette de stoel op zijn plaats en verliet zwijgend het vertrek om in zijn eigen kamer te gaan uitblazen van het zenuwtoeval-verwekkende halfuurtje, dat hij in het bureau van zijn chef had moeten doorbrengen. Hij was lang niet zo zeker van het succes van Hoofdinspecteur Slowgate, maar hij wist ook, dat de man niet meer te genieten zou zijn indien het op een fiasco uitliep.

Toen begon hij de richtlijnen van Slowgate op papier uit te werken om ze straks met de verschillende inspecteurs van de wijk te bespreken.

Hij hoopte inwendig, dat Slowgate zou falen....

HOOFDSTUK II.

Waarin een onschuldige liftboy een kleur krijgt en Zijne Excellentie Enrique de Peralta bevreesd is voor een publiek schandaal.

Om half zes die middag kwam New York door. En even later klonk de opgewekte stem van Charles door de hoorn.

— Hallo, John, ben jij het? vroeg hij. Hoe gaat het er mee? En met Maryse en James?

— Hier is alles all right, Charley, antwoordde Templar. We hebben al in geruime tijd niets meer van jullie gehoord. Is er iets aan de hand?

— Neen, dat niet bepaald. We maken het allebei uitstekend, zowel Ophelia als ik. Maar ach, we zijn alle twee een beetje laks met schrijven, dat zul je wel gemerkt hebben. Nog iets bijzonders beleefd?

— Dat vertel ik je later wel eens. Maar, om tot het doel van dit gesprek te komen: ik wilde je vragen mij een dienst te bewijzen.

— Vertel maar op, ouwe jongen, het moet al iets heel gek zijn als ik je die moet weigeren.

— Welnu, je kent toch Kuantcheh? vroeg John.

— Je bedoelt de dochter van Dr. Cheng?

— Precies. Nu, zij is haar vader ontvlucht in een van zijn laatste avonturen en zij heeft haar toevlucht bij mij gezocht. Ze bevindt zich in Windsor, doch ik acht haar veiligheid daar in gevaar. Daarom wilde ik je vragen of zij enige tijd bij jullie zou kunnen logeren?

— Maar natuurlijk, John, dat spreekt toch vanzelf. Kuantcheh is een knappe meid en ik zal haar gaarne ontvangen.

— Oh, la, la, laat Ophelia het maar niet horen, Charley, die is toch al zo jaloers.

— Maak je niet bezorgd; Ophelia weet precies wat ze aan me heeft. Wanneer komt ze?

— Welnu, ik wilde James met de Hurricane naar jullie toesturen. Zij kan dan met hem meegaan.

— Ik heb een veel beter idee, John, zei Charley. Waarom

brengen jullie haar persoonlijk niet? Ik zou jouw aanwezigheid in New York op dit oogenblik geweldig op prijs stellen. En mijn schoonvader vooral.

— Is er dan iets met Mr. Morgan? vroeg John verbaasd.

— Hij heeft nogal wat moeilijkheden op het oogenblik. Neen, neen, geen zakelijke of financiële moeilijkheden. Maar er schijnt een bende te zijn, die hem op alle mogelijke manieren terroriseert. Precies weet ik het ook niet, maar ik weet zeker, dat hij je aanwezigheid in New York zou appreciëren. Nu, wat denk je er van?

— Geen slecht idee, Charley, maar om je de waarheid te zeggen kan ik op het oogenblik niet uit Londen weg en nu ik er goed over nadenk, kan ik James eigenlijk ook niet missen.

— Nou, wat zwam je dan? Heb je iets... eh... onder handen?

— Zo ongeveer, ja. Maar dat kan ik je door de telefoon toch niet zeggen. Ik zou op zijn vroegst Zondag kunnen vertrekken, Charley.

— Okay, boy, kom dan Zondag, en neem de hele troep mee. Ik bedoel Maryse en James en natuurlijk die Kuantcheh. Afgesproken?

— Ik moet het nog even met Maryse bepraten maar ik denk wel dat ze er voor te vinden is. Laten we maar afspreken, dat we Zondag in de namiddag in New York landen. Ik zal je nog wel telegrafisch berichten om hoelaat je ons verwachten kunt.

— Fijn, John. Ik verlang er werkelijk naar weer eens gezellig met je te bomen. Het is al weer een hele tijd geleden, dat we elkaar voor het laatst gesproken hebben en ik denk wel, dat er in die tussentijd veel gebeurd is. Althans met jou. Mijn leventje hier is nogal vrij rustig en eentonig, maar ik kan me zo levendig voorstellen hoe het met Sir Neville Carlisle gaat. Ik heb nog verscheidene malen je naam in de kranten gelezen.

— Ja, dat is wel mogelijk.

— Je schijnt momenteel op zeer goede voet te staan met Marlowe, hè?

— Nogal, maar ik kan je wel voorspellen, dat het geen drie dagen meer duurt. Ik bedoel die stand op goede voet. Enfin, dat zul je wel lezen in de kranten.

— Oei, is het weer zover?

— Bijna, ouwe reus. Maar ik ga ophangen, Charley. Doe vooral mijn hartelijke groeten aan Ophelia, ook namens Maryse en laten we zeggen: tot Zondag.

— Okay, John, groeten aan Maryse en James en tot spoedig. Toen werd de verbinding verbroken en legde John de hoorn

op de haak. Hij keerde naar zijn zetel terug en stak een sigaret op, terwijl hij glimlachend naar Maryse keek.

— Je hebt het gehoord, hè?

Ze knikte.

— Was Ophelia niet thuis? vroeg ze.

Templar haalde de brede schouders op.

— Ik veronderstel van niet. Ik heb er trouwens niet naar gevraagd ook. Maar Zondag gaan we er heen. Mr. Morgan, Ophelia's pa, schijnt in moeilijkheden te zitten. Charles wist me ook niet precies te vertellen wat voor moeilijkheden maar het schijnt, dat hij door de een of andere bende wordt geterroriseerd.

— Dus ook in New York krijg je je handen weer vol, als ik het goed begrijp, merkte Maryse op.

Ze vormde een pruillipje en zei vervolgens:

— Ik had nog wel zó gehoopt, dat we eens gezellig met vacantie hadden kunnen gaan naar Florida of zo. Met zijn viertjes.

— Misschien komt dat ook wel, maar eerst moeten we een geschikte verblijfplaats voor Kuantcheh vinden en daarna Mr. Morgan uit de moeilijkheden halen.

— Ik zou nu maar eerst eens een definitief plan maken voor overmorgenavond. Het is tamelijk kort dag en het dunkt me, dat er nog heel wat moeilijkheden zullen zijn te overwinnen. Heb je al met James gesproken over je nieuwe plan?

Templar schudde het hoofd.

— James was in de keuken bezig en ik wilde hem niet in zijn gastronomische werkzaamheden storen. Als hij gereed was zou hij naar me toekomen.

Een zacht tikje op de deur kondigde de reus aan. Enkele ogenblikken later nam James plaats op een stoel tussen zijn meester en meesteres.

— James, Vrijdagavond is er een bal op de Argentijnse Ambassade. Miss Choisy en ik zijn daar uitgenodigd en wij gaan er dus met zijn drieën naar toe.

— Met zijn drieën, sir? vroeg de reus verwonderd.

Templar begon te lachen en stak een sigaret op.

— Ja, met zijn drieën, James. Je moet namelijk weten, dat zich onder de gasten een dame zal bevinden, die voor een vermogen aan juwelen zal dragen. Zij heet Lady Althams, doch vroeger was haar naam gewoon Ruth Sewell. Zij heeft zich op allerlei slinkse wijzen toegang weten te verschaffen tot de hoogste kringen van de society en eerst kort geleden is zij met haar echtgenoot, Lord Altham, uit Argentinië in Europa teruggekeerd. Het is bekend, dat zij erg ijdel en behaagziek is en ik heb

dus het plan opgevat haar van haar juwelen te beroven.

— Uitstekend, sir, meende James, wiens ogen begonnen te glinsteren. Kan ik U daarbij behulpzaam zijn, sir?

— Kunnen? Dat zul je wel moeten, James. Ik heb zowel de hulp van Miss Choisy als ook de jouwe dringend nodig. Luister dus goed naar het plan, dat ik reeds in grote trekken uitgewerkt heb. Miss Choisy en ik begeven ons Vrijdagavond om negen uur naar het gebouw van de Argentijnse Ambassade op het Cavendish Square. Jij begeeft je er eveneens naar toe en je moet zelf maar zien hoe je binnenkomt. Ik kan je er wel voor waarschuwen, dat er een talrijke politiemacht op de been zal zijn om eventuele onregelmatigheden zoals enkele jaren geleden bij de Chatterwicks te voorkomen. Hier heb je een plattegrond van het gebouw, die heb ik zojuist even getekend. Ik heb de voornaamste punten op de parterre-verdieping aangegeven. In deze drie zalen zal hoogstwaarschijnlijk het bal gegeven worden. In een van deze drie zalen moet ik mijn slag dus slaan. Nu gaat het er om op welke wijze wij het licht uitkrijgen. Bij de Chatterwicks zorgde Charles er voor door eenvoudig kortsluiting te maken, doch een kortsluiting kan binnen een minuut verholpen worden en ik heb ditmaal meer tijd nodig, James. Daarom heb ik het volgende plannetje uitgedacht. De schakelkast bevindt zich aan de achterzijde van het gebouw vlak bij de keuken in een diepe kast. Ik zal mij op de een of andere wijze toegang moeten verschaffen tot die kast, en dat zal om de duvel niet eenvoudig zijn, want je kunt er zeker van zijn, dat er talrijke detectives in huis zullen zijn. Enfin, aangenomen, dat ik ongezien die kast binnenkom. Dan bevestig ik op het schakelbord een klein buisje met nitroglycerine en een kokertje met phosphor. Deze beide stoffen verbind ik met een dunne lint, zodat, wanneer de phosphor door de warmte van de schakelkast tot ontbranding komt, ook de lont vlam vat. Het vuur zal zich via de lont verplaatsen naar de nitroglycerine, die met een minuut of twee drie zal ontploffen. Het gevolg is, dat de hele schakelkast uit elkaar gerukt wordt en dat de stroom voor enkele uren op zijn minst uitgeschakeld wordt. Hoe vind je dat idee, James.

— Uitstekend en zeer ingenieus, sir, antwoordde de reus oprecht. Maar ik vraag me alleen af hoe U er in zult slagen die kast te betreden. Denkt U, dat de kast openstaat?

— Dat vermoed ik wel, want ik houd er rekening mee, dat er een detective van Scotland Yard op wacht staat in die kast. Ik zal die man dus buiten gevecht moeten stellen zonder dat hij gelegenheid heeft gehad mij te herkennen.

— En denkt U dat er genoeg gelegenheid zal zijn om weer

naar de balzaal terug te keren nadat U de twee buisjes op de schakelkast hebt aangebracht? U moet namelijk Lady Altham teruggevonden hebben voordat het licht uitgaat, sir.

— Daar heb ik aan gedacht, James, antwoordde Templar. De phosphor zal ongeveer vijf minuten nodig hebben om tot ontbranding te geraken. Ik zal de phosphor speciaal daarop prepareren. Ik bevestig nu eerst het buisje met nitroglycerine, en daarna de phosphor. Vijf minuten voor de phosphor om tot ontbranding te komen, twee minuten om de lont te doen opsmeulen, dat zijn zeven minuten. Zelfs binnen vier minuten zal ik Lady Althams teruggevonden hebben. Maryse, jij moet haar in het oog houden, hoor.

— All right, antwoordde de jonge vrouw.

— Maar zorg er voor, dat je niet in haar omgeving gezien wordt als ik eenmaal de balzaal heb verlaten. Zorg er voor, dat je met iemand in gesprek bent op dat ogenblik en ook wanneer het licht uitgaat. Zodra ik in de balzaal ben teruggekeerd begeef ik me naar Lady Althams en zodra het licht uitgaat gris ik haar voornaamste juwelen weg en verwijder me.

— Maar dan? vroeg Maryse.

— Ja, nu komt werkelijk het moeilijkste punt. James moet er voor zorgen om precies tien uur bij de brede trap te staan, die naar boven voert. Je zorgt er vanzelfsprekend voor in avondkleding te zijn, James. Ik begeef mij in het donker onmiddellijk naar de trap en begin daar vreselijk te hoesten. Zodra je dit gehoest hoort, James, grijp je mij vast en zal ik je de juwelen overhandigen. Begeef je daarmee onmiddellijk naar het dak. Via het dak kun je proberen te ontkomen, terwijl beneden alles in een paniekstemming zal verkeren. Houdt er evenwel rekening mee, dat de hele buurt afgezet is door agenten en het is zelfs niet uitgesloten, dat ze ook op het dak zitten.

— Ik slinger iedere agent, die me te lijf wil gaan, van het dak af, sir, kondigde de reus aan.

— Nou, dat zou ik niet doen, James. Sla zoveel agenten tegen de grond als je wilt maar maak geen brokken en laat vooral geen bloed vloeien. Je weet hoe zeer ik daar op tegen ben.

— Uitstekend, sir, antwoordde de reus. En moet ik daarna terstond terugkeren naar huis, sir?

— Neen, dat doe je niet, James. Je rijdt onmiddellijk met de wagen, die je niet al te dicht in de buurt van de ambassade moet parkeren, naar Windsor en verberg de juwelen ergens in de tuin van ons buitenverblijf. Daarna begeef je je gewoon te ruste en ik bel je dan wel in de loop van de nacht of morgen op.

— Goed, sir. Zal ik de kleine Singer maar nemen?

— Ja, wij nemen de Delahaye, die past beter tussen al die diplomatieke karren op het Cavendish Square. Zorg er in vredesnaam voor, dat je niet gegrepen wordt, James, want als ze jou hebben, kunnen Miss Choisy en ik ook wel inpakken.

— Ik zal er voor zorgen, sir. Ik zou liever heel Scotland Yard overhoop schieten, dan U en Miss Choisy in de val te laten lopen.

— Niet schieten, James, vermaande Templar hem nogmaals. Ik wil geen bloed zien. Die jongens van Scotland Yard doen ten slotte niets dan hun plicht en wij moeten hun werk respecteren, ook al maken zij het ons lastig. Je zou er niet gek aan doen om morgen in de loop van de dag eens een kijkje te gaan nemen in de buurt van de ambassade op Cavendish Square. Neem de omgeving goed in je op en overtuig je er van hoe je het beste kunt ontkomen.

— Jawel, sir, zal ik nu het eten opdienen?

— Ja, we zullen naar de eetkamer gaan. Kom, Maryse. . . .

-0-

De volgende morgen bracht Hoofdinspecteur Slowgate in eigen persoon een bezoek aan het appartement van Lord en Lady Altham in het Savoy Hotel, waar hij door de zeventigjarige vriendelijk en door zijn drie-en-dertigjarige vrouw koel werd ontvangen.

— Mag ik vragen wat het doel van Uw bezoek is, inspecteur? vroeg Lady Altham.

— Het is ons ter ore gekomen, mylady, dat U voornemens bent het bal op de Argentijnse Ambassade bij te wonen, begon Hoofdinspecteur Slowgate.

— Inderdaad, dat hebt U goed gehoord, antwoordde de jonge vrouw, die al een stormachtig leven achter haar slanke rug had. Maakt Scotland Yard er soms bezwaar tegen?

— Niet in het minst, mylady, haastte Slowgate haar te verzekeren, doch wij achten het ons als onze plicht voor de veiligheid van hoge gasten borg te staan.

— U verwacht toch niet, dat men een aanslag op ons leven zal plegen? vroeg ze sarcastisch.

— Neen, dat niet, mylady, doch wij vrezen, dat de kostbare juwelen, welke U voornemens bent te dragen, de aandacht van onzure elementen zal trekken.

Lady Altham begon smalend te lachen en wierp een verachtende blik op haar echtgenoot.

— Ongure elementen? vroeg ze. Ik begrijp niet, dat Scotland Yard er niet voor gezorgd heeft, dat deze onzure elementen ach-

ter slot en grendel zitten. Als U ze vrij op straat rond laat lopen loopt iedereen risico bestolen te worden. In elk geval zijn wij de gast van de Argentijnse Ambassadeur en iedere onregelmatigheid zal door hem verantwoord moeten worden, aangezien wij ons op Argentijns grondgebied zullen bevinden.

— Maar wij kunnen beter voorkomen dan genezen, mylady. Als ik niet onbescheiden ben zou ik graag een nauwkeurige lijst van U ontvangen van de juwelen, welke U morgenavond denkt te dragen.

— Oh, inspecteur, dat zal een hele lijst worden. Schrijft U maar op: een platina diadeem met honderd twaalf briljanten bezet, een zuiver parelsnoer ter waarde van zes duizend pond, zware briljanten oorhangers, twee platina en met briljanten bezette armbanden, vier briljanten ringen en een briljanten gesp. Bovendien heb ik in mijn avondtasje een platina poederdoos met briljanten bezet....

Slowgate noteerde en zat zich inwendig op te winden over de ijdelheid van deze vrouw, wier wieg drie-en-dertig jaar geleden ergens in een maffe achterkamer in Soho had gestaan en die zich nu verbeeldde een koningin of nog meer te zijn.

Ze toonde hem de sieraden en hij maakte er een nauwkeurige beschrijving van.

— Eh... inspecteur, begon Lord Altham, die tot dusver nog geen mond had opengedaan, meent U werkelijk, dat er een kans bestaat dat mijn vrouw van haar sieraden beroofd zal worden?

— Die kans bestaat wel degelijk, mylord, antwoordde Hoofdinspecteur Slowgate in volle ernst. Het ligt heus niet in mijn bedoeling U onnodig lastig te vallen. Het zou voor ons werkelijk veel geruststellender zijn wanneer de dames op officiële gelegenheden, geen vermogens aan sieraden omdeden.

— Maar, ik kan toch niet naakt naar een diplomatiek bal gaan, riep Lady Altham verontwaardigd uit.

— Ik begrijp, mylady, haastte Slowgate zich te zeggen, dat een charmante vrouw haar reeds aanwezige schoonheid nog wenst te verhogen door kostbare sieraden te dragen, doch ik wilde alleen duidelijk maken, dat dit ons werk aanzienlijk bemoeilijkt. Niettemin willen wij Uw persoon en Uw bezit tegen lugubere elementen verdedigen en daarom heb ik ook de vrijheid genomen U te bezoeken.

— Verdenkt U een bepaalde gangster? vroeg de grijsaard.

— Eh... dat is te zeggen, mylord, antwoordde Slowgate. Wij vrezen, dat een zekere John Templar zal trachten zijn slag te slaan.

— JOHN TEMPLAR??? riep Lady Altham uit. Maar...

maar... maar waarom arresteert U die man niet? Het is een schande dat zo'n boef maar vrij op straat kan rondlopen en nog wel binnen de muren van een Ambassadegebouw kan komen.

— De moeilijkheid is namelijk, mylady, dat John Templar een schuilnaam is voor een bekende persoonlijkheid uit de Londense society. Hij moet een man zijn, die onder zijn werkelijke naam invloed heeft en een onbesproken reputatie geniet. Het is ons tot dusver evenwel nog niet gelukt zijn ware identiteit vast te stellen.

— Het is een schande, riep Lady Altham uit.

— Ik vind het allemaal nogal opwindend, glimlachte Lord Altham vriendelijk. Ik heb veel over die John Templar gehoord en gelezen en hij schijnt me wel een man te zijn, die niet voor een grote politiemacht opzij gaat.

— Dat is inderdaad altijd het geval geweest, mylord, bevestigde Slowgate, doch ik kan U de verzekering geven, dat hij ditmaal vastloopt indien hij werkelijk zou proberen de sieraden van Uw echtgenote te roven.

— Ik hoop het voor U, inspecteur, maar wat ik allemaal over hem gehoord en gelezen heb stemt niet erg bemoedigend.

— Archibald, berispte Lady Altham haar echtgenoot, zeg niet van die domme dingen. De Hoofdinspecteur zal heus wel weten wat hem te doen staat en mocht blijken, dat mijn juwelen inderdaad gestolen worden en dat men er niet in slaagt de dief te grijpen, wel, dan zal Hoofdinspecteur Slowgate wel spoedig met pensioen gaan, veronderstel ik.

Er heerste even een pijnlijke stilte omdat Slowgate's tong een gevecht leverde met een onbetamelijke bootwerkers-vloek, die een vreemd effect zou weergeven in het luxueuze appartement van het Savoy Hotel. Daarom zei hij niets, glimlachte een beetje onbenullig en greep zijn hoed en stok.

— Wel, mylady, ik ben U uiterst erkentelijk voor Uw spontane medewerking, zei hij, en ik hoop, dat U voldoende vertrouwen in ons politiecorps zult stellen om zonder enige angst naar het bal te kunnen gaan.

— Ik ken geen angst, inspecteur, antwoordde Lady Altham hautain. Goedenmorgen, inspecteur...

— Goedenmorgen, mylady.... mylord....

Slowgate verdween zo snel mogelijk en liet zich in de lift enkele gemene woorden ontvallen, die de liftboy een kleur deden krijgen. Buiten haalde hij diep adem, spooog ongegeneerd op het plaveisel en stapte in zijn wagen om naar de Argentijnse Ambassade te rijden. Het Ministerie van Justitie had er voor gezorgd, dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken er bij de Ar-

gentijnse Ambassade op aan had gedrongen, Hoofdinspecteur Slowgate van Scotland Yard in audiëntie te ontvangen.

De Argentijnse Ambassadeur bleek een vriendelijke man te zijn van midden in de zestig. Hij ontving de Engelsman joviaal, bood hem een zwarte sigaar aan en nodigde hem uit plaats te nemen in een klein, pluche fauteuiltje.

Inspecteur Slowgate vertelde de Ambassadeur van de vermoedens, welke er in het hart van Scotland Yard gerezen waren ten aanzien van John Templar's bedoelingen en hij zette uiteen welke voorzorgsmaatregelen men dacht te nemen.

— Ja, antwoordde Zijne Excellentie Ambassadeur Enrique de Paralta, ik waardeer Uw attentie natuurlijk ten volle, doch U zult moeten begrijpen, inspecteur, dat ik onmogelijk kan tolereren, dat mijn gasten zullen merken, dat er een aantal detectives in de balzalen rondlopen.

— Excellentie, ik kan U verzekeren, dat geen van Uw gasten er iets van zal merken. Ik was voornemens acht detectives hier te detacheren, alsmede inspecteur Marlowe en mijzelf. Vanzelfsprekend zullen wij alle tien onberispelijk in rokcostuum gekleed zijn, zodat wij niet afsteken bij Uw hoge gasten.

— Ja, ja, maar hoe moet ik U laten voorstellen?

— Eh... desnoods als functionarissen van departementen of zakenlieden, dat doet weinig ter zake. Ik kan U de verzekering geven, dat geen van mijn mensen zich met Uw gasten zal bemoeien. Bovendien heb ik het plan zowel op het dak als in de onmiddellijke omgeving van het gebouw agenten te posten, terwijl er voorzorgsmaatregelen getroffen zullen worden op het hele plein in minder dan geen tijd af te zetten. Ik kan U in vertrouwen meedelen, Excellentie, dat wij een roofoverval vrezzen op de kostbare juwelen van Lady Altham.

— Van Lady Altham? riep de Argentijn uit. Maar zij behoort tot een van mijn beste kennissen. Heeft U enige verdenking tegen bepaalde personen?

— Alleen tegen één naam, Excellentie. Wij verdenken... John Templar...

— Wat zegt U?... TEMPLAR?? Maar, dat is toch onmogelijk, inspecteur. Hoe zou de man aan een invitatie moeten komen. Mijn vrouw en ik hebben persoonlijk met de grootste zorg de gastenlijst samengesteld en alle genodigden kennen wij persoonlijk.

— Dat is juist de zaak, Excellentie. Wij weten, dat John Templar de schuilnaam is van een lid van de Londense society, een heel bekend lid en een zeer vooraanstaand en geziene persoon-

lijkheid. Tot dusver zijn wij er evenwel nog niet in geslaagd zijn ware identiteit te ontsluiëren.

— Maar, dat is toch werkelijk een beetje absurd, inspecteur. John Templar is een man, die nu al sedert het einde van de oorlog Engeland en verscheidene andere landen terroriseert en nog steeds is de internationale politiemacht er niet in geslaagd hem te vatten. Werkelijk, ik moet zeggen....

— Excellentie, ik kan U werkelijk zeggen, dat ik hoop, dat John Templar morgenavond zal proberen zijn slag te slaan. Dat betekent dan meteen het einde voor hem.

— Maar U vergeet welk een schandaal het zal betekenen en wat een paniek er onder de vrouwelijke gasten zal ontstaan, wanneer hij zich aan een der dames vergrijpt, mopperde de donkere Argentijn. Ik moet U er op attent maken, dat ik niet kan toestaan, dat een mijner gasten lastig gevallen wordt.

— Maar als nu Lady Altham beroofd wordt?

— Eh.... dan.... U moet zorgen, dat dit niet gebeurt, inspecteur.

— Juist, Excellentie, en daar toe heb ik Uw medewerking nodig. Geeft U ons tien invitaties en laat U vijf agenten in uniform op het dak toe. Ik zorg voor de rest.

— Goed, ik zal U tien invitaties doen toekomen. Geeft U mij telefonisch de namen even op en ik zal U de kaarten laten bezorgen, eveneens voor de vijf agenten in uniform. Maar die moeten niet later dan vijf uur hier zijn, opdat zij tijdig naar het dak geloodsd kunnen worden. Het is op nadrukkelijk verzoek van de Minister van Buitenlandse Zaken dat ik tot dit besluit overga, houdt U daar goed rekening mee, inspecteur. Persoonlijk ben ik een tegenstander van dergelijke maatregelen. Vergeet U niet, dat U noch Uw mannen ook maar enig recht hebben om iemand in dit gebouw te arresteren. U bevindt zich hier op Argentijns territorium en niet op Brits.

— Daarvan ben ik mij volkomen bewust, Excellentie, en ik verzeker U nogmaals, dat geen Uwer gasten iets zal merken van onze veiligheidsmaatregelen. U moet wel bedenken, dat wij dit uitsluitend doen in het belang van U en Uw gasten, Excellentie. Het is toch een veel groter schandaal wanneer een der vrouwelijke gasten van haar juwelen beroofd wordt?

— Inderdaad. Enfin, U hebt tot op zekere hoogte „carte blanche” en ik vertrouw dat U en Uw mannen zo onomzichtig mogelijk te werk zullen gaan.

— Daarop kunt U rekenen, Excellentie.

Toen nam Hoofdinspecteur Slowgate afscheid en reed snel terug naar Scotland Yard om zijn verdere instructies te geven.

— En, James? vroeg Templar die middag, ben je bij de ambassade geweest?

— Ja, sir, ik heb er een half uurtje rondgehangen en de hele omgeving rustig in me opgenomen. De ambassade grenst aan weerszijden aan een groot patriciërshuis, waarin particulieren wonen. Er bestaat een heel goede mogelijkheid om over het dak te ontsnappen, sir.

— Schitterend, James, en dan heb ik jou inmiddels een beetje geholpen om binnen te komen. Vanmorgen heb ik een invitatiekaart gemaakt, precies zo een als Miss Choisy en ik hebben. Ik heb hem op ons huisdrukkerijtje gedrukt met de handpers. Kijk, hier is zij. . . .

Hij overhandigde James een witte kaart, waarop in twee kleuren de Argentijnse vlag stond afgedrukt: een blauwe, een witte en weer een blauwe baan, met in de witte baan een gele cirkel. Verder stond er het diplomatieke schild op en de gewone aanduidingen. De kaart stond op naam van Professor Ernest Kyle.

— Hiermede kun je in elk geval de ambassade binnen komen, James. Trek een rokcostuum aan en zorg dat je met zo min mogelijk personen spreekt. Laat je in geen geval voorstellen, want dan loop je onmiddellijk tegen de lamp. Er zullen niet meer dan twee honderd genodigden zijn en de ambassadeur kent die natuurlijk allen persoonlijk.

— Ik zal er voor zorgen, sir.

— Ik zou niet eerder verschijnen dan half tien, James. Zorg dan om tien uur bij de trap te zijn en daar wacht je op mijn hoestbui wanneer het eenmaal donker is. Bemoei je met zo min mogelijk mensen en blijf vooral uit de buurt van de Ambassadeur en diens echtgenote.

— Goed, sir, antwoordde James.

Toen trok de reus zich terug om de lunch gereed te maken en Templar sloot de ogen om nog eens diep na te denken over het moeilijke werk, dat hem morgen stond te wachten. . . .

HOOFDSTUK III.

Waarin James Parker zich in een te nauwe broek wringt en Inspecteur Marlowe tot de conclusie komt, dat hij een vrouw niet mag en kan fouilleren.

Die avond straalde het imposante gebouw van de Argentijnse Ambassade op het Cavendish Square als een vorstelijk paleis. Uit alle vensters golfde een zee van licht naar buiten en talloze glimmende limousines van verschillende nationaliteit reden af en aan om hun kostbare lading af te zetten voor het uiteinde van de fluwelen looper, die naar het granieten bordes voerde, waar twee lakeien op wacht stonden en de ceremoniemeester de gasten ontving.

Het was klokslag negen uur toen de luxe Delahaye van Sir Neville Carlisle voor het bordes stilhield. James zat achter het stuur en hij had over zijn onberispelijk rok-costuum een donkerblauwe regenjas aangetrokken, die tot aan de hals toe dichtgeknoopt was.

John Templar en Maryse Choisy, beiden in avondtoilet gekleed, stapten uit en betraden de ambassade, waarna James de wagen op het plein parkeerde en met een taxi terugreed naar St. James Square om de kleine Singer op te halen. Tegen half tien parkeerde hij deze in Tottemham Court Rode, trok zijn regenjas uit, liet deze in de wagen achter en nam een taxi om zich de enkele honderden meters naar de Ambassade te laten rijden teneinde toch vooral niet te voet te arriveren.

Toen hij de ambassade betrad en zijn kaart toonde, merkte hij, dat de ceremoniemeester deze met een lijst vergeleek en even stroomde het bloed hem uit het gelaat weg. Doch tot zijn verbazing streepte de man een naam op de lijst af en gaf hem zijn kaart terug.

Professor Ernest Kyle scheen dus werkelijk te bestaan, dacht hij.

Inmiddels hadden John Templar en Maryse deel genomen aan de noodzakelijke formaliteiten, zij hadden hun gastheer en gastvrouw hartelijk begroet en zich vervolgens onder de overige gasten gemengd. Het duurde niet lang of Templar's blik viel

op een bekende figuur: Inspecteur Marlowe en nog geen twee minuten later ontdekte hij Hoofdinspecteur Slowgate. Het was de beide mannen aan te zien, dat zij zich niet erg op hun gemak voelden in het zwarte rok-costuum en de nauwsluitende witte boord, die hun halzen dreigde af te snijden.

— Goeden avond, Sir Neville, begroette Marlowe de avonturier. U ook onder de gasten?

— Mijn aanwezigheid hier is minder bevreemdend dan de jouwe, Marlowe, antwoordde Templar koeltjes. Vermoed je dat er iets zal gaan gebeuren?

— Misschien, sir, luidde het neutrale antwoord.

— En je hebt je baas nog wel meegebracht, hè? lachte Templar. Die Slowgate. Met een half oog haal je uit zijn rok-costuum de man van Scotland Yard. Ik heb trouwens nog een paar mannetjes gezien, die niet gewend zijn avondkleding te dragen. Zeker detectives, hè?

— Niet voor zover ik weet, sir, loog Marlowe. Misschien dat de hoofdinspecteur iets georganiseerd heeft en...

— ...en er jou niets van verteld heeft, hè? Kom, kom, dat geloof ik niet. Enfin, ik wens je veel succes, inspecteur. Als ik zo naar al die juwelen kijk die hier glinsteren krijg ik de indruk, dat er best eens iets zou kunnen gebeuren, inspecteur Marlowe.

— Misschien, sir, antwoordde Marlowe ontwijkend. Ik wens U verder een genoegelijke avond, sir.

Hij maakte een buiging tegen Maryse en verdween onder de overige gasten.

— Dit is het moment, Maryse, fluisterde hij zijn vriendin toe. Daar staat Lady Altham, houdt haar voortdurend in de gaten en zorg dat je bij de ingang staat zodra ik terugkeer.

— Oh, John, ik voel me niets op mijn gemak, ik heb er een voorgevoel van, dat er iets gaat gebeuren.

— Dat gaat er ook, Maryse. Heb je gezien wat die Lady Altham om heeft hangen? Alleen haar diadeem en haar parel-snoer zijn al minstens tien duizend pond waard. Kom, ik ga er vandoor, zorg dat je met iemand in gesprek bent als ik terug kom.

Rustig bewoog hij zich tussen de gasten door. Doch zijn ogen zochten naar de detectives, die in grote getale aanwezig bleken te zijn. Van Slowgate en Marlowe was geen spoor te bekennen, doch Templar had het gevoel, dat hij in de gaten gehouden werd. Bij de grote deuren van de balzaal bleef hij staan en overzag de pratende en lachende menigte. Het zou niet gemakkelijk zijn om de schakelkast ongezien te bereiken. Maar toch moest

hij er naar toe. Het was reeds over half tien en hij mocht niet langer wachten.

Niettemin moest hij wachten op de uitwerking van zijn truc. Terwijl hij zich naar de uitgang had begeven had hij tien zwarte muizen losgelaten, die hij sedert zijn vertrek van zijn woning in zijn broekzakken had gevangen gehouden. In de hoop, dat een der dames er een zou opmerken had hij ze laten vallen. . . .

Plotseling scheurde een doordringende gil over de illustere gasten. Het was de gil van een vrouw geweest en terstond begonnen een zestal mannen in de richting van het geluid te rennen. In minder dan geen tijd lag de hall in volmaakte eenzaamheid. De muizen hadden hun werk gedaan en ijlings sloop de avonturier door de gang naar de achterzijde van het gebouw waar hij de schakelkast wist. Het rumoer uit de balzaal klonk duidelijk tot hem door en weldra brak er een daverend gelach los omdat men de verschijning der muizen als een geslaagde, zij het enigszins ongepaste grap beschouwde. Alleen de dames schenen deze grap niet erg te kunnen waarderen.

Templar had ongezien de kast weten te bereiken. Er stak een sleutel in en zonder zich te bedenken trok hij de deur open en dook naar binnen. Tegelijkertijd botste hij tegen een weke massa op, die een geluid voortbracht. Hij voelde een paar handen langs zijn lichaam glijden, doch nog voordat deze zijn borst hadden kunnen bereiken had Templar zijn vuisten gebald en twee stompen toegediend. Zien kon hij niets, doch hij voelde de weke massa langs zijn lichaam omlaagzakken en hoorde het met een zachte plof op de grond terecht komen.

Toen trok hij de deur geheel dicht en stak een kleine zaklantaarn aan, die er uitzag als een zilveren vulpotlood. Het schakelbord was ongeveer een meter in het vierkant groot en enkele ogenblikken bestudeerde hij de diverse knoppen en handles ten einde de juiste plaats vast te stellen.

Dan nam hij het buisje met nitroglycerine uit zijn zak en bevestigde dit aan een der knoppen, vlak bij de meter. De lont stopte hij in de springstof en vervolgens bevestigde hij het buisje met phosphor. Het hele werk was binnen vijf minuten geschied.

Hij stak het lampje weer bij zich en rolde vervolgens de bewusteloze gedaante aan zijn voeten op zijn rug, zodat het gezicht van de man niet beschadigd zou kunnen worden door de kleine explosie, die evenwel sterk genoeg zou zijn om de gehele schakelkast van de want te rukken en de meter uit elkaar te doen springen.

Door een spleet loerde hij de gang af en toen hij niemand zag

sloop hij naar buiten en liep snel terug naar de hall. Hier zag hij James, die zich onverschillig in de richting van de brede trap begaf. Hij gaf zijn bediende een knipoogje ten teken, dat het eerste deel van het avontuur gelukt was. Toen draaide hij zich om en betrad opnieuw de balzaal. Maryse stond met de Franse Ambassadeur te praten en wees Templar met haar blik de plaats, waar Lady Altham stond te praten met de Argentijnse Ambassadeur. Inspecteur Marlowe stond in de buurt van het orkest, dat zachte rumba's en samba's speelde en Hoofdinspecteur Slowgate stond bij de deur. Doch Lady Altham werd omringd door minstens drie detectives, die haar scherp in het oog hielden.

Templar maakte zich zo klein mogelijk en zorgde er voor onopgemerkt de vrouw die zijn prooi zou worden, te naderen. Op ongeveer een meter afstand bleef hij staan en haalde hij zijn sigaretten-etui uit zijn zak. Langzaam, doch in grote spanning nam hij er een sigaret uit. Hij nam zijn aansteker, knipte deze aan, doch blies haar terstond weer uit, terwijl hij zijn sigaret met aansteker tegelijk in zijn zak stak.

Plotseling was het licht gedoofd. Tegelijkertijd had er iets gedreund. Doch Templar was een en al actie. Hij greep Lady Altham ruw bij de blote arm, legde zijn hand op haar mond en griste met zijn andere hand haar diadeem, haar parelsnoer en een armband weg. Toen liet hij haar los, waarop de vrouw onmiddellijk begon te gillen, evenals trouwens zoveel andere dames.

Allerlei mensen botsten tegen Templar op toen hij zich voorzichtig doch zeker een weg naar de uitgang baande.

— Iedereen blijft op zijn plaats staan, schreeuwde de stem van Hoofdinspecteur Slowgate. Niemand mag de zaal verlaten.... politiebevel....

Zijn stem werd na het uitspreken van dit laatste woord overstemd door allerlei uitroepen van verbazing en verontwaardiging.

— Mijn juwelen.... mijn parels...., krees Lady Altham, juist op het moment, dat Templar door de zaaldeur de gang in sloop. Bij de trap begon hij hevig te hoesten. En nauwelijks was hij begonnen of hij voelde een ijzeren hand op zijn schouder en hij hoorde de stem van James:

— All right, sir....

Snel duwde Templar zijn hand met sieraden in die van de reus. Toen hij voelde dat de enorme vingers van James zich sloten om de kostbaarheden liet hij los en draaide hij zich om ten einde terug te keren naar de balzaal.

Hoestend kwam hij binnen en het duurde niet lang of hij voelde een zachte vrouwenhand op zijn arm.

— Ben jij het? vroeg Maryse zachtjes.

— Ja, antwoordde hij slechts, zonder enig commentaar te geven.

Het was een ellendige geschiedenis voor de vele hoge bezoekers en niet minder voor de Argentijnse Ambassadeur en diens echtgenote. Doch hoe moesten hoofdinspecteur Slowgate en inspecteur Marlowe zich wel voelen?

— Dames en heren, klonk de stem van Hoofdinspecteur Slowgate plotseling. Ik moet U dringend verzoeken de grootst mogelijke kalmte te betrachten. Iedereen wordt verzocht op zijn plaats te blijven staan en de politie zoveel mogelijk behulpzaam te zijn. Een van de dames is van haar juwelen beroofd en de dief kan onmogelijk het gebouw verlaten. Er wordt hard gewerkt om het defect in de lichtleiding te repareren. Ik reken op Uw aller medewerking.

Hij pakte met zijn hand de jas van Marlowe beet en zei:

— Komen er dan nooit kaarsen?

— De bedienden zijn ze halen, sir, antwoordde Marlowe, wiens rug nat was van het klamme zweet.

Op dat moment betraden een zestal bedienden met grote kandelaars de balzaal. De zilveren kunstvoorwerpen met lange kaarsen er in werden op verschillende punten van de zaal neergezet en onmiddellijk begonnen de dames hun heren en de heren hun dames te zoeken. Het geheel had veel weg van een bijenkorf bij nacht.

— Worden alle toegangen bewaakt, Marlowe? vroeg Slowgate.

— Ja, sir, ik heb mij er zelf van overtuigd. Hij kan onmogelijk ontsnappen.

— Goed, kom dan mee naar de schakelkast.

Met hun zaklantaarns gewapend begaven zij zich naar de gang, waar enkele detectives bezig waren de ruïne van de schakelkast in ogenschouw te nemen. De detective, die door Templar hardhandig buiten gevecht was gesteld krabbelde juist over-eind. Hem was geen enkel letsel overkomen, doch de rug van zijn rok-costuum was danig gehavend.

— Wat is er gebeurd, Smith? vroeg Slowgate.

— Wel, sir, antwoordde de man angstig. Op een gegeven moment werd de deur opengetrokken en kwam er iemand naar binnen. Ik wilde hem juist arresteren toen ik tegen de grond werd geslagen. Hij gaf me twee opstoppers en ik sloeg met mijn hoofd tegen het schakelbord. Verder weet ik niets meer.

— Nou, die Templar heeft zijn werk nauwkeurig gedaan. Het

kan uren duren voordat deze schade hersteld is, merkte Slowgate op. Het lijkt wel of hij met springstof gewerkt heeft. Jij bent er toch ook van overtuigd, dat dit het werk is van John Templar, niet waar, Marlowe?

— Dit is onmiskenbaar het werk van Templar, sir, antwoordde Marlowe autoritair. Bij Lord Chatterwick heeft hij eveneens zijn slag geslagen nadat hij kortsluiting had veroorzaakt, doch hij heeft het ditmaal wel zeer nauwgezet ter hand genomen.

— Is de storingsdienst al gewaarschuwd?

— Ja, sir, zij zijn in aantocht.

— Goed, kom mee, dan gaan wij de gasten ondervragen.

— Maar... eh... sir, begon Marlowe.

— Wat is er nu weer? Ben je niet in orde?

— Jawel, sir, ik wilde alleen maar zeggen, dat we zeer voorzichtig te werk zullen moeten gaan bij het ondervragen van de hoge gasten. Er zijn verschillende ministers en bijna het gehele Corps Diplomatique aanwezig, sir. Zij zullen zeer ontstemd zijn indien zij worden lastig gevallen met allerlei vragen. Dat was bij Lord Chatterwick ook het geval.

— Ik heb de leiding, Marlowe, en ik zou wel eens willen zien wie er weigerde antwoord te geven op mijn vragen. Kom mee....

In de balzaal voegde de Ambassadeur van Argentinië zich bij hen.

— Inspecteur, hijgde hij, ik verlang, dat U terstond het terrein ontruimd met Uw mannen en dat U mijn gasten ongehinderd laat vertrekken.

— Onmogelijk, Excellentie, antwoordde Slowgate. Er is hier een diefstal gepleegd, precies zoals ik U voorspeld had en die dient opgehelderd te worden.

— Meneerrrr, brieste de Argentijnse diplomaat, meneerrrr, ik eis, dat U met Uw mannen het gebouw van de Argentijnse Ambassade verlaat en mijn gasten laat vertrekken. Zo niet, dan ben ik morgen op het Ministerie van Buitenlandse Zaken om mijn beklag in te dienen over Uw onbetamelijk optreden. U bevindt zich op Argentijns grondgebied, waar ik beveel en niet U.

— Maar, Excellentie, stotterde Slowgate.

— Niets, riep de diplomaat uit. U hebt het gehoord.

En hij stevende weg, gevolgd door enkele hoge gasten, die hem schijnbaar hadden opgepompt.

— U ondervindt niet veel medewerking, hè? klonk een stem naast hem.

De Hoofdinspecteur keek om en zei:

— Oh... Sir Neville, bent U het.

— Ja, indien U wenst kunt U mij een verhoor afnemen, vervolgde Templar.

— Ja, heel graag, sir. Waar bevond U zich toen het licht uitging?

— Ongeveer in het midden van de zaal. Ik stond in de buurt van Lady Altham. Naar ik hoor heeft men haar van haar sieraden beroofd. Ik stond misschien twee meter van haar verwijderd.

— Ja, dat heb ik gezien, antwoordde Marlowe scherp.

— Nou, dat is dan prettig, antwoordde Templar, dan kan mijn verklaring onmiddellijk bewezen worden.

— En wat deed U toen het licht uitging? vroeg Slowgate verder.

— Toen ben ik naar Lady Altham toegegaan, heb haar gesmoord en haar juwelen gestolen, gaf Templar laconiek ten antwoord.

Inspecteur Marlowe liep rood aan over zoveel brutaliteit en Hoofdinspecteur Slowgate scheen met zijn figuur geen raad meer te weten.

— Geen grapjes, alstublieft, Sir Neville, zei hij op Scotland Yard-toon. U bent verplicht ons behulpzaam te zijn.

— Dat ben ik volkomen bereid, inspecteur, doch ik vrees, dat ik de enige ben, die er zo over denkt. De meeste gasten zullen botweg weigeren U te antwoorden.

— Dat zullen we zien, stooft Slowgate op. Niemand komt in elk geval de deur uit, of onder geleide van een detective. Kunt U mij verder niets mededelen, sir?

— Jazeker, antwoordde Templar, ik kan U een heel belangrijke mededeling doen.

— O, ja? vroeg Slowgate. En wat is dat, sir?

— Wel, vervolgde Templar, terwijl hij Marlowe glimlachend aankeek, vlak nadat het licht uitging hoorde ik een dame hysterisch gillen. Ze riep: „Mijn juwelen.... mijn parels....” Dat heb ik eerlijk gehoord.

Slowgate beet op zijn bovenlip en probeerde een vloek te onderdrukken.

— Ja, dat heb ik ook gehoord, Sir Neville. Ik dank U....

Hij wendde zich om en verdween naar de hall. Marlowe bleef bij de avonturier achter.

— Mijn compliment, Sir Neville, zei hij. Heel handig, werkelijk heel handig in elkaar gezet. Maar ik heb werkelijk veel geleerd bij Lady Chatterwick, weet U?

— Lady Chatterwick? vroeg Templar verbaasd. Oh, nu herinner ik het me. Daar gebeurde een paar jaar geleden ook iets dergelijks, hè? En daar ging ook het licht plotseling uit. Maar

dat schijnt U toch niet hebben kunnen voorkomen. Wat heeft U dan wel geleerd?

— Hoe ik ditmaal John Templar moet betrappen, sir, antwoordde Marlowe scherp. Doch zijn antwoord klonk allerminst overtuigend.

— Vindt je niet, dat het lang duurt voor het licht weer aan gaat, Marlowe? vroeg Templar onschuldig. Dat ze die kortsluiting al niet lang hebben gerepareerd.

— Als U het kunt mag U het doen, sir, antwoordde Marlowe.

— Neen, dank je, beste Marlowe, ik ben hier gast en geen electricien-op-karwei.

Hij draaide zich om en liep naar Maryse, die nog steeds in gesprek gewikkeld was met de Franse Ambassadeur en diens echtgenote.

-0-

Toen James de juwelen in zijn zak had gestoken sloop hij snel in het donker de trap op naar boven. Op de eerste verdieping was alles rustig. Wel drong het geroezemoes van stemmen uit de balzaal tot hem door, doch op de bovengang scheen zich niemand te bevinden. Na enig zoeken ontdekte hij de trap, die naar de tweede verdieping voerde en ook deze beklom hij rustig. Eindelijk bereikte hij de zolderverdieping. Alles was volmaakt stil en nergens bewoog er iets. Nu ging het er om de ladder naar het dak te vinden. Hij bevond zich in een smalle, kale gang, waarop verschillende deuren uitkwamen. Met behulp van zijn zaklantaarn onderzocht hij alle kamers, die door personeel bewoond werden, totdat hij in een bergruimte stond. Het licht van zijn lantaarn gleed langzaam langs de muren en plotseling stond er een geuniformeerde agent in het heldere schijnsel.

— Wie bent U en wat zoekt U hier? vroeg de man.

— Ik ben Commissaris Tyler van Scotland Yard, antwoordde James terstond, terwijl zijn hand het kleine pistool in zijn zak omdemde. Is er iets te melden, agent?

— Eh... neen, sir, niets bijzonders. Is het licht nog niet gerepareerd.

— Ze zijn er mee bezig. Hoe is het met de mannen op het dak? vroeg James, veronderstellend, dat er agenten op het dak gepost stonden.

— Ze staan er nog, sir. Maar... eh... ik heb opdracht iedere politiemann en burger naar zijn papieren te vragen, sir.

— Uitstekend, antwoordde James. Uit voorzorg, hè? Wel, hier heb je mijn kaart. Hij stak zijn hand in zijn binnenzak en trad

op de agent toe. Terwijl de man de witte invitatie bekeek, die op naam stond van professor Ernest Kyle schoot James' vuist uit en raakte de kin van de agent zo dreunend, dat het ruitje in het dakraam er van rinkelde. Onmiddellijk sloeg James zijn armen om het slappe lichaam van de agent heen en deponeerde deze in een hoek van de zolder. Met de lantaarn tussen de tanden geklemd begon hij de agent te ontkleden. Vervolgens ontdeed hij zich van zijn rok-costuum en trok de broek en het uniformjasje van de agent aan. Het behoeft zonder twijfel niet gezegd te worden, dat een en ander hem nogal krap zat, gezien de enorme lichaamsbouw van James. Doch vooral in het duister zou dit niet zo sterk opvallen. De moeilijkheid lag nu echter in het rokcostuum. Hij zou dit niet hier kunnen achterlaten, aangezien de politie aan de hand van het costuum de eigenaar zou kunnen ontdekken. En dat zou funest zijn. Hij liet in elk geval de juwelen in het uniformjasje verdwijnen en pakte het rok-costuum tot een bundeltje bijeen.

Zou hij het wagen de Ambassade nu langs de normale weg te verlaten of zou het raadzamer zijn over het dak te ontsnappen? Hij besloot het laatste te doen.

Voorzichtig klauterde hij tegen de houten ladder op en duwde even later het glazen luik omhoog. Toen hij zijn hoofd door de vierkante opening stak zag hij vier agenten tegen de schoorsteen aan staan. Hoewel de Londense agenten geen vuurwapens dragen zag hij duidelijk, dat elk van de vier een revolver op zij had. Hij mocht nu evenwel niet terugkrabbelen en snel hees hij zich uit het gat op het dak.

— Ben jij het, Jim? riep een der agenten.

— Neen, Jim is niet goed geworden. Hij kwam naar beneden en zakte daar in elkaar, antwoordde James.

— Wat zeg je me daar? riep een ander uit. Wat mankeert hem dan?

— Weet ik niet. De dokter is met hem bezig. Een van jullie moet maar zijn plaats innemen, zegt Hoofdinspecteur Slowgate.

— Hebben ze nog niets gevonden?

— Niks, hoor, antwoordde James. En het licht gaat ook nog steeds niet aan. De hele schakelkast is opgeblazen.

De vier agenten waren inmiddels om James heen komen staan, doch hij zorgde er wel voor, dat zijn gezicht niet al te goed gezien kon worden.

Plotseling sprong James opzij en riep:

— Daar rent iemand over het dak. . . .

De vier agenten draaiden zich bliksemsnel om en renden weg, doch tegelijkertijd liet James er twee struikelen over zijn lange

benen. De andere twee pakte hij in het nekvel en sloeg ze met de koppen tegen elkaar. Ze vielen slap op het dak. Onmiddellijk hees James de beide anderen overeind en liet ze een zelfde lot ondergaan.

Er lagen nu vier bewusteloze agenten op het dak en veiligheidshalve gaf James elk van hen nog een fikse tik met zijn pistool op het achterhoofd. Toen richtte hij zich op en liep snel over de daken in de richting van de zijstraat. Over de rand van het dak zag hij, dat er een grote politiemacht op het Cavendish Square verenigd was, doch in de zijstraat was het rustig. Het scheen dat men alle troepen op het plein samengetrokken had.

Er bestond geen andere oplossing dan via een van de andere huizen te ontvluchten.

Het laatste hoekhuis van de zijstraat koos hij uit. Zonder enige moeite kon hij het glazen luik met draadglas oplichten en voorzichtig liet hij zich langs de houten ladder zakken. Hij voelde er niets voor om zich langer dan strikt noodzakelijk, in deze buurt op te houden en daarom treuzelde hij dan ook helemaal niet toen hij in de gang kwam en hij een smalle trap voor zich zag liggen.

Nergens was enig geluid te horen en snel daalde hij naar beneden. Toen hij op de laatste trap liep hoorde hij een gerucht achter zich. Hij keerde zich om en er stond een heer boven aan de trap.

— Wat doet U hier? Hoe komt U hier binnen? vroeg de man.

— Door het zolderraam, sir, antwoordde James onderdanig. Het spijt me, dat ik Uw huis moest binnendringen, doch er heeft een roofoverval op de Argentijnse Ambassade plaats gehad en de dief is door een van de aangrenzende huizen gevlucht.

Onder het spreken was hij omlaaggelopen, toen de heer des huizes iets wilde zeggen trok James de deur open en stapte naar buiten. Hij trok de deur achter zich dicht en daalde de stoep af. Zonder zich te bekommeren om hetgeen er op het Cavendish Square gebeurde liep hij snel de straat uit en mengde zich in het gewoel van Portland Place. Met het rokcostuum onder zijn arm sloeg hij Oxford Street in en weinige minuten later stapte hij in de kleine Singer, die niet ver van de hoek in Tottenham Court Road geparkeerd stond.

Snel reed hij naar het Westen, in een grote boog om het Cavendish Square heen en toen hij eindelijk de laatste voorstad achter zich liet, zette hij de wagen stop en trok hij het uniform weer uit en het rok-costuum weer aan. Toen gaf hij vol gas en reed regelrecht naar Windsor toe, waar hij precies om middernacht aankwam.

Kuantcheh sliep reeds en hij voelde er niets voor haar te wekken. Daarom ging hij regelrecht naar zijn eigen kamer, ontdeed de zakken van het uniform van de inhoud en legde deze in een kartonnen doos, die hij daarop met het uniform naar het park droeg.

Ergens ver achter de betonnen hangar van de Hurricane bevond zich, verscholen achter dicht struikgewas, een geheime schuilplaats in de bodem, die niemand ooit zou kunnen ontdekken. In deze schuilplaats deponeerde hij het uniform, de inhoud van de zakken en de juwelen van Lady Altham.

Daarna keerde hij naar het landhuis terug. Om half een stond hij zingend onder de douche en om een uur zat hij in zijn eentje op het bordes voor de grote salon, vlak bij het telefoontoestel.

-0-

Om half twaalf verscheen Zijne Excellentie de Minister van Justitie, Sir Abraham Boswell, in gezelschap van Hoofdcommissaris Chrysler van Scotland Yard, die beiden door Hoofdinspecteur Slowgate te hulp waren geroepen.

De minister liet zich voorstellen aan de Argentijnse Ambassadeur en gedurende meer dan een kwartier werd er zwaar gedelibereerd. Inmiddels kwam het bericht, dat in de zolderkamer een ontklede agent lag en dat op het dak vier agenten bewusteloos lagen.

Toen zag Inspecteur Marlowe in, dat de slag verloren was en dat John Templar andermaal de sterkste was geweest.

Terwijl technici van de storingsdienst druk bezig waren de schakelkast provisorisch te repareren, baadde de balzaal in een zee van flakkerend kaarslicht dat grillige schaduwen tegen de wanden wierp.

Het scheen er aardig naar uit te zien, dat de Argentijnse Ambassadeur terrein begon te winnen en dat hij er in zou slagen zijn gebouw ontruimd te krijgen en zijn gasten ongehinderd te laten vertrekken.

— Goed, Excellentie, zei Sir Abraham, ik zal bevel geven, dat de politie zich uit het gebouw terugtrekt en dat de gasten kunnen vertrekken, doch ik kan U de verzekering geven, Excellentie, dat geen der gasten vrijuit zal gaan. De wet eist, dat deze diefstal opgehelderd zal worden en aangezien de diefstal in dit gebouw gepleegd werd, staan alle in dit gebouw aanwezige personen min of meer onder verdenking.

— Maar dat is een schande, Excellentie, riep de Argentijnse diplomaat uit. En ik zal niet nalaten mijn beklag in te dienen bij de Minister van Buitenlandse Zaken.

— Het spijt me werkelijk, Excellentie, antwoordde de Minister van Justitie, doch dit is een geval, dat Justitie betreft en niet het Foreign Office.

De Minister van Justitie moest bezwijken en een kwartier later konden de gasten vertrekken, doch in iedere wagen reed een detective mee om de gasten in hun eigen huis te fouilleren en aan een verhoor te onderwerpen.

— U kunt het gebouw verlaten, Sir Neville, zei inspecteur Marlowe tegen de avonturier.

— Krijg ik ook een escorte mee? vroeg Templar.

— Zeker, sir, ik zal zelf met U meegaan, luidde het antwoord.

— Schitterend, dan zijn we tenminste bekenden onder elkaar.

Templar verliet in gezelschap van Maryse en Marlowe het gebouw van de Argentijnse Ambassade na hartelijk afscheid genomen te hebben van hun gastheer en gastvrouw, die zich beiden uitputten in verontschuldigingen.

Maryse stapte achterin en Marlowe kroop naast Templar voorin. Slechts weinige minuten later stopte de luxe Délahay voor het imposante herenhuis aan St. James Square en stapten de drie personen uit.

— Zo, mijn waarde inspecteur, zei Templar toen het drietal in de ruime salon gezeten was. En wat is er van Uw dienst?

— Ik ben verplicht U te fouilleren, sir, antwoordde Marlowe.

— Mag ik je bevel daartoe zien, zei Templar uitdagend.

— Bevel? Ik heb geen bevel, antwoordde Marlowe. Dat weet U ook wel. Maar dit is een mondeling gegeven bevel van de Minister van Justitie en ik denk wel, dat dit voldoende is.

— Het spijt me, Marlowe, maar je raakt mij met geen vinger aan zonder dat ik het officiële bevel van de Officier van Justitie gezien heb. Ga het halen, als je wilt.

— Terwijl U inmiddels de sieraden van Lady Altham verstoppen kunt, hè? riep Marlowe verontwaardigd uit.

Templar begon zachtjes te grinniken en stak een sigaret op.

— Mijn waarde Marlowe, je bent een beetje overspannen en daarom zal ik het je niet aanrekenen, maar een dergelijke insinuatie kan je je baantje kosten. Dat weet je zeker wel, hè? Onder getuige van Miss Choisy heb je mij openlijk uitgemaakt voor de dief van Lady Altham's sieraden.

— Hebt U ze dan soms niet?

— Zeker, in mijn borstzak zitten ze. Maar zonder officieel bevel mag je ze er niet uithalen.

Inspecteur Marlowe voelde heel goed, dat Templar grapjes maakte. Hij wist, dat de man de sieraden van Lady Altham ge-

stolen had, doch hij wist ook, dat zij reeds lang niet meer in zijn bezit waren.

— U kwam in gezelschap van Miss Choisy naar de Ambassade, stelde hij vast. Doch Uw wagen werd bestuurd door een chauffeur, door Uw bediende, niet waar?

— Juist, dat klopt.

— Maar op de terugweg moest U zelf rijden. Uw chauffeur was dus niet aanwezig. Bovendien werden vijf agenten, die op het dak post hadden gevat neergeslagen, terwijl een van hen van zijn uniform beroofd werd en...

Templar en Maryse schoten tegelijkertijd in de lach, want in hun gedachten zagen zij James al lopen in een veel te klein politie-uniform met de sieraden van Lady Altham in zijn zak.

— Waarom lacht U? vroeg Marlowe streng.

— Het lijkt me een vreemde gewaarwording voor een agent wanneer men hem van zijn uniform berooft. Maar wat heeft dit eigenlijk met mij te maken. Verdenkt U mij er van, die agent zijn broek en jas uitgetrokken te hebben?

— Neen, maar wel Uw bediende, Sir Neville. Waar is Uw bediende?

— Ik veronderstel, dat hij zich op mijn landgoed in Windsor bevindt, antwoordde Templar. Maar, we kunnen even de proef op de som nemen door hem op te bellen.

— Ik zal hem opbellen, zei Marlowe. Met Uw toestemming zal ik gebruik maken van Uw toestel. Wat is het nummer van River Side Manor?

— Windsor 234, antwoordde Templar.

Marlowe liep naar het toestel en hield daarbij de verdachte scherp in het oog. Hij nam de hoorn van de haak en belde de telefoniste.

— Met inspecteur Marlowe van Scotland Yard, zei hij. Ik wens onmiddellijk verbonden te worden met Windsor 234. Het nummer waarmede U het moet aansluiten is Mayfair 1478.

Zes minuten later belde de telefoniste terug. Windsor was aan de lijn.

— U spreekt met het huis van Sir Neville Carlisle, klonk de stem van James.

— Met Inspecteur Marlowe van Scotland Yard, sprak Marlowe. James, U zoudt er beter aan doen te bekennen, wij hebben zojuist Uw meester gearresteerd. Wil je onmiddellijk bekennen medeplichtige te zijn geweest?

— U bent een driedubbel overgehaalde idioot, inspecteur, klonk de stem hard door de hoorn, zodat Templar en Maryse het duidelijk konden verstaan. Zij schoten dan ook daverend

in de lach en Templar nam de hoorn uit Marlowe's hand. Doch de inspecteur scheen hiermede niet accoord te gaan.

— Pardon, inspecteur, U bent in mijn huis en niet op Scotland Yard.

Zijn stem klonk koud en gebiedend.

Hij nam de hoorn over en zei:

— Hallo, James, inspecteur Marlowe wil je het een en ander in de schoenen schuiven. Je hoort wel, dat ik helemaal niet gearresteerd ben. We zitten gezellig op St. James Square een babbeltje te maken. Ja, ja, er is wel het een en ander gebeurd sinds je ons hebt verlaten.

— Is alles all right, sir? vroeg James fluisterend.

— Natuurlijk, mijn beste James, zei Templar lachend.

— Met mij ook, sir, antwoordde James. Alles is ALL RIGHT!

— Fijn, James, je kunt wel naar bed gaan, hoor. Wij komen vandaag toch niet meer naar Windsor. Morgen zien wij je wel. Wel te rusten.

Hij hing op.

Inspecteur Marlowe zat als een verslagen man in zijn fauteuil en begon een pijp te stoppen zonder daartoe toestemming te hebben gevraagd.

Templar zag duidelijk, dat de man aan het einde van zijn zenuwen was en hij zei daarom ook:

— Het lijkt me het beste, dat U naar huis gaat om eens goed uit te slapen, inspecteur. Morgen zult U zien hoe belachelijk U zich hebt aangesteld.

— Ik denk er niet aan, Sir Neville, zei Marlowe. Ik sta er op, dat U gefouilleerd wordt, evenals Miss Choisy.

Templar voelde zich kwaad worden, doch hij bleef vriendelijk spreken.

— In dat geval zul je je een officieel bevel moeten verschaffen.

— Als ik van Uw telefoon gebruik mag maken zal ik dat doen, sir.

— Ga je gang.

Inspecteur Marlowe belde tien minuten lang en ging toen weer zitten. Hij rookte de ene pijp na de andere. Maryse ging om half twee naar de keuken om een paar sandwiches klaar te maken en Marlowe liep haar achterna terwijl ook Templar verzocht werd om mee te gaan. Gedrieëlijk keerden zij weer terug. Om kwart over twee werd er gebeld. Weer gingen zij met hun drieën naar de voordeur en daar nam inspecteur Marlowe het officiële bevel van de Officier van Justitie in ontvangst, onderkend door Sir Abraham Boswell, Minister van Justitie.

— Welnu, sir, zei Marlowe. Hier hebt U het. Mag ik U zoeken?

Templar liet zich rustig fouilleren en toen Marlowe klaar was keek hij naar Maryse.

— Hebt U voor mij ook een bevel, inspecteur? vroeg ze uitdagend.

Inspecteur Marlowe dacht dat hij een klap in het gezicht kreeg. Het was hem onmogelijk de jonge vrouw te fouilleren. In de eerste plaats had hij daartoe geen officieel bevel en ten tweede kon een vrouw alleen maar door een vrouw gefouilleerd worden.

— Ik kan je alleen maar aanraden op te schieten, Marlowe, zei Templar streng, want Zondag vertrekken wij met vakantie naar New York. Zet er dus een beetje vaart achter, wil je?

— Ik wens U goedenavond, zei de politiemans slechts.

En hij verliet als een geslagen hond het huis aan St. James Square.

Templar keerde naar zijn fauteuil terug en stak een sigaret op.

— Is James goed ontkomen? vroeg Maryse.

Templar knikte instemmend.

— Hij schijnt niet de minste moeilijkheden te hebben gehad, antwoordde Templar. Ik stel voor, dat we onmiddellijk naar hem toegaan.

— Nu nog?

— Ja, onmiddellijk. James is de zwakke plek in onze verdediging, Maryse. Heb je niet gemerkt hoe Marlowe op hem afstoot toen hij merkte, dat James ons niet reed in de wagen? Marlowe weet, dat wij een medeplichtige hebben gehad omdat die vijf agenten werden neergeknuppeld en omdat de sieraden het huis langs een andere weg hebben verlaten. Daarom dienen wij ons bij James te voegen en hem indien nodig te beschermen.

— Denk je dan, dat Marlowe naar Windsor zal gaan om James aan de tand te voelen?

— Ja, daar heb ik zo'n voorgevoel van. James zal zich heus niet verspreken, maar hij is nogal opvliegerig en voordat hij weet wat hij gedaan heeft ligt Marlowe met een schedelbasisfractuur in het park. En dat wil ik te allen tijde voorkomen. Kom, kindje, laten we gaan. Over een uurtje kunnen we er zijn.

Vijf minuten later verliet de Delahaye het St. James Square en reed in westelijke richting de stad uit.

Doch het avontuur was nog niet ten einde....

HOOFDSTUK IV.

Waarin Joe Ender uit zijn bed wordt gebeld en mevrouw Fowler een nieuw zomerjurkje krijgt.

Het was ongeveer vier uur in de morgen toen de kleine Morris van Inspecteur Marlowe stilhield voor het hek van River Side Manor, het landhuis van Sir Neville Carlisle.

Na enkele malen gebeld te hebben verscheen de slaperige figuur van Joe Ender achter het hek, die moeizaam de sleutel omdraaide en de bezoeker binnenliet.

— Inspecteur Marlowe van Scotland Yard, zei hij. Is James aanwezig?

— Ja, inspecteur. Mr. Parker is reeds lang in bed, zou ik denken.

— Hoe laat kwam Mr. Parker hier terug?

— Nou, eens kijken, dat zal tegen een uur of elf geweest zijn, denk ik. Is er iets niet in orde, inspecteur?

— Ik wens Mr. Parker te spreken, klonk het bevelend.

— Jawel, inspecteur, zal ik U voorgaan? Als U even wacht zal ik Mr. Parker even bellen, dat U hem wenst te spreken.

— Neen, neen, dat hoeft niet, weerhield de inspecteur de slotvoegd. Laten we maar meteen naar hem toegaan. Waarschuwen is overbodig.

— Zoals U wilt, inspecteur.

Joe Ender sloot het hek weer zorgvuldig en ging de inspecteur voor door de donkere oprijlaan naar het schitterende landhuis, dat geheel achter een prachtig park verscholen, in de onmiddellijke nabijheid van de Theems lag.

Op het bellen van Joe Ender verscheen een paar minuten later James Parker in de deuropening. Hij droeg een kamerjas, waaronder een paar geptymade benen uitkwamen. Hij keek de mannen op het bordes onderzoekend aan en zei:

— Ben jij het, Joe? Wat is er?

— Inspecteur Marlowe van Scotland Yard wenst U te spreken, sir.

— En waarover wenst U mij te spreken? vroeg James, terwijl hij in zijn volle breedte in de deuropening ging staan.

Marlowe wendde zich tot de tuinman-huisbewaarder en zei:

— U kunt wel weer gaan slapen, hoor.

— Neen, Joe, je gaat nog niet slapen, zei James snel. Eerst moet je inspecteur Marlowe uitlaten. Ik ben niet gewend midden in mijn slaap gestoord te worden door politiemannen.

— Zoudt U mij niet binnen willen laten? vroeg Marlowe gegergd.

— Neen, tijdens afwezigheid van Sir Neville komt niemand het huis binnen, zei James. Als U iets te vragen hebt kunt U het hier doen en daarna kan Joe Ender U uitlaten.

— Waar was U vanavond? vroeg Marlowe.

— Om hoe laat?

— Eh.... een uur of tien.

— Op weg naar Windsor.

— Kwam U uit Londen?

— Precies.

— Wat had U daar gedaan?

— Sir Neville en Miss Choisy naar de Argentijnse Ambassade gereden.

— Sir Neville en zijn dame kwamen om klokslag negen uur aan, zei Marlowe. U had dus uiterlijk om tien uur in Windsor kunnen zijn. Joe Ender zei me daarentegen dat U eerst over elfen aankwam.

— Ik heb niet gezegd óver elfen, maar om ongeveer elf uur. Dat kan ook vóór elfen geweest zijn.

Joe Ender wierp de inspecteur een uitdagende blik toe.

— Goed, om elf uur dan, hernam Marlowe. Maar dat zijn twee uren. Wat hebt U in die twee uur gedaan?

— Ik ben te voet naar St. James Square teruggekeerd, heb me omgekleed en ben vervolgens in de kleine Singer hierheen gereden.

— U bent dus niet in de Ambassade geweest?

— Hebt U mij gezien?

— Dat niet, maar....

— Het was Uw taak om iedereen te zien, die de ambassade betrad, inspecteur, antwoordde James streng. Mag ik U nu verzoeken mij met rust te laten?

— Ik zou graag een kijkje in het huis willen nemen, hield Marlowe aan. Ik heb zojuist een bezoek gebracht aan Sir Neville....

— En ik dacht, dat U Sir Neville gearresteerd had? riep James uit. Neen, inspecteur, Uw vliegertje gaat bij mij niet op. U komt dit huis niet binnen zolang Sir Neville hier niet is. En ik verwacht hem niet voor een uur of twaalf vanmiddag.

— Dan zal ik hier op het bordes blijven wachten, zei Marlowe.
— Als U wachten wilt kunt U dit doen aan de andere zijde van het hek, inspecteur. Het is hier eigen terrein, waar zelfs de politie geen toegang heeft.

Inspecteur Marlowe beet op zijn lip en voelde het bloed naar zijn hoofd stijgen.

— Ik krijg U nog wel, James, zei hij bitter. Zo gemakkelijk komt U niet van me af.

— Als U maar zo vriendelijk wilt zijn het terrein te verlaten. Anders. . . .

— Anders wat? riep Marlowe uitdagend.

— Anders zal ik U er van af moeten dragen, inspecteur. Goeden avond.

Hij sloot de deur met een harde slag dicht en daarom zei Joe Ender:

— Ja, inspecteur, er is niets aan te doen. Ik sta onder Mr. Parker en ik moet zijn bevelen opvolgen. Mag ik U verzoeken?

Marlowe draaide zich met een ruk om en stevende de oprijlaan af. Juist toen hij bij het hek was aangekomen hield er een luxe wagen stil. Het was de Delahaye van John Templar.

De avonturier en zijn vriendin kwamen naar buiten en keken sarcastisch naar de opgezette figuur van inspecteur Marlowe, die achter de tralies van het hek stond.

— Het lijkt wel of U aan achtervolgingswaanzin lijdt, inspecteur, riep Templar hem toe. Hebt U James nu ook al uit zijn slaap gehaald. Nou, die zal wel in een goed humeur geweest zijn.

— Hij weigerde me binnen te laten, de kerel, siste Marlowe.

— Vanzelfsprekend, inspecteur. Een goede bediende volgt de aanwijzingen van zijn meester op en luistert niet naar de bevelen van een zenuwachtige politieman. Wilt U misschien een lepeltje broom?

De inspecteur wilde een lelijk woord zeggen, doch hij slikte het door.

Joe Ender opende het hek en de inspecteur trad naar buiten.

— Dit zal U duur te staan komen, Sir Neville, zei hij woedend. Ik hoef mij niet op een dergelijke manier te laten behandelen.

— Als U maar wist welke vormen U in acht diende te nemen was er niets gebeurd, mijn waarde Marlowe. Het gaat nu echter hard tegen hard.

— Maar ik doe toch zeker mijn plicht, sir. . . .

— En ik doe de mijne. . . . Goedenavond, inspecteur. Ik zal persoonlijk mijn beklag indienen bij het Ministerie van Binnen-

landse Zaken over de houding van Scotland Yard tegenover mijn persoon. U hoort er nog wel van.

Toen sloeg het portier van de kleine Morris dicht en reed de wagen snel weg om even later in het duister verdwenen te zijn.

In de salon troffen Templar en Maryse de trouwe James aan, die hen een uitvoerig verslag gaf van de gebeurtenissen van die avond.

— Kom, zei Templar toen hij uitgesproken was, we zullen eens die sieraden gaan onderzoeken, James. Die bulletjes van die politie-agent sturen we natuurlijk netjes terug, dat begrijp je.

-0-

De volgende morgen kreeg Hoofdinspecteur Slowgate al vroeg bezoek van een oude grijze heer, die een weinig voorover liep. Hij liet zich aandienen als Professor Ernest Kyle van de Londense Universiteit.

— Inspecteur, begon de geleerde, ik had een invitatie voor het bal op de Argentijnse Ambassade. Ik heb de Ambassadeur eens persoonlijk geopereerd en sedertdien zijn wij heel goede vrienden. Gisteravond om acht uur werd ik plotseling opgebeld door de directeur-geneesheer van het ziekenhuis te Birmingham of ik onmiddellijk kon komen om een dringende hersenoperatie te verrichten. U begrijpt, inspecteur, dat mijn beroep voor alle genoegens gaat, en ik reisde onmiddellijk naar Birmingham, waar ik om elf uur aankwam. De directeur van het ziekenhuis wist evenwel van niets en ik voelde me lelijk bij de neus genomen. Daarom dien ik een aanklacht in tegen de persoon, die me deze onsmakelijke poets gebakken heeft.

Hoofdinspecteur Slowgate noteerde alles en poeierde de geleerde met een zacht lijntje weg. Met inspecteur Marlowe besprak hij het geval.

— Heel logisch, meende Marlowe, die zich sedert het fiasco van Slowgate veel sterker in zijn schoenen voelde staan. John Templar is de man, die professor Kyle heeft opgebeld om hem te verhinderen naar het bal te gaan. En op een valse invitatie ten name van Professor Kyle heeft hij zijn medeplichtige naar binnen geholpen.

— Ja, dat lijkt mij ook, meende Slowgate. Blijft U er nog steeds bij, dat Sir Neville en John Templar een en dezelfde persoon zijn, Marlowe?

— Ik ben er zeker van, inspecteur. En James, de bediende, is de medeplichtige, die zich als professor Kyle toegang tot de ambassade wist te verschaffen.

— Maar probeer het eens te bewijzen, riep Slowgate uit. Wat heb ik aan theorieën? De Minister van Justitie is woedend en de Minister van Binnenlandse Zaken niet minder. Sir Neville heeft vanmorgen in alle vroegte persoonlijk zijn beklag ingediend bij de Minister en je kunt er donder op zeggen, dat er iets zwaait indien wij niet binnen vierentwintig uur kunnen bewijzen, dat Sir Neville de dief is.

— Ik heb nog hoop, sir, antwoordde Marlowe.

— Hoop, hoop en nog eens hoop. Jij hebt niets anders dan hoop, brieste Slowgate. Wat heb ik aan hoop? Geef me bewijzen in handen. Ben jij een inspecteur van Scotland Yard?

— U bent Hoofdinspecteur, sir.

Hoofdinspecteur Slowgate kwam langzaam uit zijn stoel over-eind en sloop op zijn ondergeschikte toe.

— Wat wil je daarmee zeggen, Marlowe? siste hij.

— U had gisteravond de leiding, sir. Ik heb alleen maar Uw bevelen uitgevoerd.

— Maar je hebt John Templar laten vluchten.

— We hadden afgesproken, sir, dat U hem zoudt arresteren.

— Er uit....

Marlowe ging, als een zwaar beproefd man, en keerde terug naar zijn eigen kamer.

Tegen twee uur die middag verschenen Hoofdinspecteur Slowgate en Inspecteur Marlowe in de kleine Morris voor het hek van River Side Manor. Zij werden door James in de salon gelaten en vijf minuten later verscheen John Templar. Onmiddellijk stonden de beide politiemannen op.

— Sir Neville, begon de Hoofdinspecteur, wij hebben opdracht gekregen van Hoofdcommissaris Chryslles om U onze excuses aan te bieden voor het onvormelijke en provocerende optreden van gisteravond. U gelieve hierbij onze oprechte verontschuldigingen te aanvaarden.

— Dank U, zei Templar eenvoudig. Dat „oprechte” kunt U echter wel weglaten. Eh.... heeft U nog iets kunnen ontdekken?

— Neen, sir, het spijt me, maar wij hebben nog niets kunnen ontdekken. Wij worden van allerlei kanten tegengewerkt en ik geloof, dat de hele zaak in de doofpot gaat, als U het mij vraagt.

— Zo, dat is niet zo mooi, hè? En dient Lady Altham geen aanklacht in?

— Neen, sir, Lord Altham wilde daar niet van horen. Hij zei, dat hij onmiddellijk nieuwe juwelen voor zijn vrouw zou kopen en de verzekeringssuitkering incasseren.

— Dus de zaak is eigenlijk van de baan?

— Ja, sir. Veroorlooft U ons thans afscheid te nemen, Sir Neville....

— Gaat U Uw gang, heren.

Als twee gestrafte schoolkinderen liepen de beide ambtenaren door de oprijlaan naar de uitgang, nadat zij zich van deze hoogst-onaangename missie hadden gekweten. In hun beider hoofden leefde de stellige overtuiging, dat zij hun excuses hadden aangeboden aan de dief van Lady Altham's juwelen, wiens ware naam John Templar was....

-0-

De volgende morgen ontving Hoofdinspecteur Slowgate een groot pak per post. Toen hij het open gemaakt had bleek er een politie-uniform in te zitten, alsmede alle eigendommen van agent Jim Powler, die eergisteren in het zolderkamertje van de Argentijnse Ambassade van zijn kleren beroofd was. Hier en daar was de broek en het jasje wel uit de naden gescheurd, doch deze schade zou gemakkelijk te herstellen zijn.

Op de borst zat een enveloppe geprikt. Er stond op geschreven:
Aan Agent Jim Powler — Scotland Yard.

Een uur later zat agent Powler tegenover Hoofdinspecteur Slowgate aan het bureau en bevestigde, dat het door de hoofdinspecteur ontvangen uniform het zijne was.

— Wilt U dan deze enveloppe openen en ons vertellen wat er in zit? zei de hoofdinspecteur.

Agent Powler opende nerveus de enveloppe, haalde er een briefje uit, alsmede zes biljetten van tien pond, die hij voor de inspecteur op tafel deponeerde.

— Lees het briefje voor, Powler, beval Slowgate.

Powler slikte even en begon dan onzeker te lezen:

„Beste Powler,

„Ik bied je hierbij mijn verontschuldiging aan voor het „feit, dat ik voor korte tijd je uniform moest lenen. Ik „hoop van harte, dat Slowgate niet te erg tegen je te keer „is gegaan. Gelieve ook mijn verontschuldiging over te „brengen aan je vier collega's van het dak en de man uit „de schakelkast. Voor ieder van jullie sluit ik een biljet „van tien pond bij uit erkentelijkheid voor jullie mede- „werking-tegen-wil-en-dank. Doe mijn groeten aan Slow- „gate en Marlowe en ontvang zelf een stevige poot van

JOHN TEMPLAR”.

— Dat geld mogen jullie natuurlijk niet houden, stelde Slowgate vast, doch hij voelde deze beslissing eigenlijk als een on-

juistheid aan. De mannen hadden heus wel wat verdiend en aangezien het politiecorps nu eenmaal geen extraatjes toucheerde, kwam hij op zijn beslissing terug en zei:

— Enfin, nemen jullie het maar. Die Templar blijkt uiteindelijk toch een gentleman te zijn. Powler, geef elk van je collega's een biljet van tien pond en doe voortaan niet zo stom om je neer te laten slaan. Neem je uniform mee. Je kunt gaan.

Powler dronk die avond met zijn vijf collega's een extra glas bier, terwijl zijn vrouw een nieuw zomerjurkje kreeg. Kon het anders, dat de zes agenten die John Templar helemaal niet zo'n onsympathieke vent vonden.

— Voor tien pond mag hij me nog honderd keer bewusteloos slaan, meende Powler, terwijl hij nog een biertje bestelde.

Dat vonden de anderen ook, doch Templar had er geen belang bij trouwe politie-agenten bewusteloos te slaan en daarom maakte de grote avonturier zich ook gereed om enkele weken met vakantie naar de Verenigde Staten te gaan....

-0-

Over 14 dagen verschijnt: no. 60

John Templar in de val

Ter kennismaking met onze uitgave

Gentlemen
MAGAZINE
MAANDBLAD VOOR MANNEN

bieden wij U de reeds verschenen

10 Nummers

en het

Extra Badnummer

aan voor

f 3.--

Zendt dit bedrag per giro, postwissel of aan postzegels
inclusief onderstaande bon aan B.H.S. SPUISTRAAT 9,
DEN HAAG, en U ontvangt deze 11 nummers franco thuis

Laat ook Uw vrienden van deze aanbieding profiteren
en wijs hun de weg hiervoor!

Bon voor G.M.

In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag:

- Nr. 16 - De overval op de First-State Bank
- Nr. 17 - Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 - Een strijd vol verrassingen
- Nr. 19 - Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 - De Rovers van het Himalaya-gebergte
- Nr. 21 - De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 - Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 - In de greep van het Kwade
- Nr. 24 - Het Huis in de Mist
- Nr. 25 - De strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 - Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 - Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 - Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 - De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 - Nacht in San-Remo
- Nr. 31 - De vervloekte Diamant
- Nr. 32 - De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 - De lachende dood
- Nr. 34 - Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 - De Tempel des Doods
- Nr. 36 - Avontuur in Singapore
- Nr. 37 - Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 - De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 - Het einde van de Octopus
- Nr. 40 - De terugkeer van Dr. Cheng
- Nr. 41 - De juwelen van Prins Sari
- Nr. 42 - Templar contra „Templar“
- Nr. 43 - Het Vinger Mysterie
- Nr. 44 - De Gouden Baori
- Nr. 45 - De Harem van Yabori
- Nr. 46 - De echo van het oerwoud
- Nr. 47 - De wraak van Dr. Cheng
- Nr. 48 - Het verdwenen lijk
- Nr. 49 - De Moderne Blauwbaard
- Nr. 50 - Leven en dood in Algiers
- Nr. 51 - Perzisch avontuur
- Nr. 52 - De ramp van de „Indor“
- Nr. 53 - Het Schatteneiland
- Nr. 54 - De Slangenkuil
- Nr. 55 - Het grote debacle
- Nr. 56 - De ondergang van het Vierde Rijk
- Nr. 57 - De Gangsterbende van Dutchy
- Nr. 58 - De Verdwijning van Maryse
- Nr. 59 - De brutale Juwelenroof

In voorbereiding:

- Nr. 60 - John Templar in de val

DETECTIVE-PUZZLE

DE GESTOLEN JUWELEN

Mrs. Morrison belde Scotland Yard op, omdat inbrekers haar huis waren binnengedrongen en al haar juwelen hadden gestolen.

— Hoe groot was de waarde van de gestolen juwelen? vroeg insp. Hawkins.

— Zes duizend pond, inspecteur.

— Waren ze verzekerd?

— Jawel, voor zes duizend pond, maar het was familiebezit en mij waren ze dus wel het driëdubbele waard. De uitkering van de verzekeringsmaatschappij kan het verlies nooit goed maken.

— Vertelt U mij eens nauwkeurig wat er gebeurde. Denk er om, laat U geen enkel detail weg.

— Welnu, ik werd wakker door een gestommel op de benedenverdieping. Ik slaap erg licht moet U weten. Onmiddellijk sprong ik mijn bed uit en wilde het licht opsteken, doch er was kortsluiting. Daardoor werd mijn achterdocht opgewekt. Ik dacht aan inbrekers, die mijn huis waren binnengedrongen en veiligheidshalve kortsluiting hadden veroorzaakt en misschien ook de telefoonleiding hadden doorgesneden. In het donker zocht ik mijn ochtendjas en daalde voorzichtig de trap af. Ik hoorde het gestommel duidelijk. Toen viel er een deur dicht en hoorde ik snelle voetstappen op het grind in de tuin. Onmiddellijk trok ik de voordeur open en ik zag nog net een gestalte over de heg springen.

— Heeft U geen gezicht gezien?

— Inspecteur, het was vier uur in de nacht en U weet hoe donker het vannacht was. Ik zag alleen maar een donkere gestalte.

— En toen?

— Welnu, ik ging terug naar binnen en liep de eetkamer in, daar verberg ik namelijk mijn juwelen, weet U, in het dressoir. Op het dressoir staat een klein schemerlampje, dat ik aanstak. Toen dacht ik dat mijn hart stilstond. Mijn kostbare dressoir was opengebroken, de lade stond op tafel en mijn juwelenkistje was verdwenen. Zes duizend pond aan juwelen weg inspecteur, die voor mij wel het driedubbele waard waren.

Inspecteur Hawkins ging naar de eetkamer terug en nam nogmaals het dressoir in ogenschouw. De lade stond op tafel en de rand was duidelijk beschadigd door middel van een breekijzer of iets dergelijks.

— Ja, dat hebt U werkelijk heel knap in elkaar gezet. Mrs. Morrison, zei de inspecteur. Alleen jammer, dat de verzekeringsmaatschappij geen penny zal uitbetalen. Waarom ook? U hebt de juwelen gestolen en men kan zichzelf nu eenmaal niet bestellen, maar men kan wel proberen een verzekeringsmaatschappij op te lichten voor zes duizend pond. Mag ik U verzoeken met mij mee te gaan, Mrs. Morrison, U bent gearresteerd.

Hoe wist de inspecteur, dat Mrs. Morrison de diefstal in elkaar had gezet?

Geef op een briefkaart aan, waarom Hawkins Mrs. Morrison als oplichtster ontmaskerde en U dingt mee naar enige waardevolle boeken als prijs.

Oplossingen te zenden aan B.H.S. Spuistraat 9, Den Haag.

Onze Belgische lezers dienen hun oplossingen te zenden aan
De Internationale Pers, Kortemarkstraat 18, Antwerpen